

PSICHOTRONIKA 2009

Psytechnologijos, 2017 – Darius Mockus

Trečias tomas - 1dalis

Turinys

pirmas mėnuo	3
Patyčių kryžius	3
Kryžkelė.....	5
Psichotroninės kapsulės.....	7
Teisėgriova Lietuvoje	10
Paskutinė privatumo ir laisvės tvirtovė	14
Teisė į save	17
antras mėnuo	19
Apie sąmokslų teorijas	19
Gaujinis pjūvis	22
trečias mėnuo	24
Filologinės fabrikacijos (1).....	24
Brave new world.....	30
ketvirtas mėnuo	32
Inkvizicija Europoje.....	32
PsP aukos gyvenimas	34
Nematomas karas.....	34
Apie mane.....	34
Latentinis laikotarpis	35
Žlugdymo laikotarpis.....	36
Kankinimo ir susidorojimo laikotarpis.....	37
Kas už viso to stovi?	38
Techninė pusė	38
Pabaigai.....	38
penktas mėnuo	39
Apie organizaciją ir valdymą.....	39
Monstrum in animo anatomija.....	39
Tiesos kelias	41
Organizacija ir rezervato matrica.....	45
Kas yra organizacija?	45
Organizacija ir semantinės haliucinacijos	46
šeštas mėnuo	49
Formavimo laisvė	49
Laisvė ir masė	53

Laisvės kelias	53
Masės trauka	55

Patyčių kryžius

Didžiausias pavojus laisvei mūsų pasaulyje yra mokslo ruošiamas technovergovė. Šios technovergovės mokslo pavadinimas yra psichotronika. Galima sakyti, kad psichotroninė technovergovė stovi už durų ir netrukus įeis į kiekvieno žmogaus gyvenimą, jeigu dar neįėjo. Naujoji pasaulio tvarka yra psichotroninės vergovės tvarka. Dalies žmonių likimas šioje tvarkoje yra cirko gladiatorių likimas (toks atrodo ruošiamas man – mirtininko likimas). Gyvenimas naujame pasaulyje jiems nenumatomas.

Anksčiau rašiau apie libertarizmo galimybę. Bet tai tik svajonė ir utopija žinant visa tai, ką aš žinau. Matome žmogaus prigimties, jo prigimtines laisvės ir vergovės alternatyvas, libertarizmo, pralaimėjimą mokslui ir technikai, su kuria užvaldomas žmogaus protas ir kūnas. Libertarizmo sala, išsigimėlių kloakos pavidalu, išlieka, bet tai tapatu laisvės sunaikinimui, nes laisvės šaukliai kalba ne apie tokią laisvę. Laisvė kaip mėgavimasis cirku, koku paverčiamas žmogaus gyvenimas – nėra tokia laisvė, kurios būtų verta siekti.

Laisvės atskirtos nuo žmogaus nėra, koks žmogus, tokia ir laisvė, o kuo technologinė galia paverčia žmogų, kuris ją valdo, mes netrukus pamatysime. Galima ginčytis, jeigu toks ginčas turi prasmę, ar tai technika, kuri taip neatpažįstamai subjauroja ją valdančio žmogaus sielą ar ji pateko į rankas žmonių, kurie yra subjauroti iš prigimties. Bet koku atveju pasekmės mūsų nedžiugina, tariant labai švelniai.

Po to ką man teko patirti panašu, kad tarp matricas ir rezervatus valdančių „antžmogių“, „genijų“ ir išsigimėlių galima dėti lygybės ženklą. Tokie išsigimėliai yra ir „žiūrovai“ nesvarbu koks būtų jų vaidmuo. Jeigu jie taip pat yra tik technovergai („psichotronikai“), jiems galima atleisti, nes jie nežino ką daro, juos valdo galingos proto, sąmonės ir kūno matricos.

Laisvi žmonės, jeigu tokių dar yra, stebėti ir mąstyti turi akylai. Nes viskas turi paaiškinimą, iki tam tikro laipsnio pakankamai racionalų, pavyzdžiui, beprasmis žiaurumas. Gladiatorių cirko ir psichotroninių vergų palyginimas pasako pakankamai daug. „Antžmogiai“ ištroškę spektaklių. Šioje planetoje jiems tikriausiai per daug nuobodu, tad reikia vis ekstremalesnių kito žmogaus kančių. Aukštesnės klasės sadizmas yra toks iškrypęs, kad net patyčių kryžius jų nejaudina, jiems reikia aukojamo Kristaus gladiatorių cirke.

Tokiuose dalykuose reikia rimtai ieškoti tikros priežasties ir ta priežastis, galvą guldau, yra ne pats žmogus, bet dalykai, kuriuos

bandau šiame bloge aprašyti – psichotrininė vergovė ir psichotroninė technika.

2009-01-03, Kaišiadorys

Kryžkelė

Žmogaus pavertimas biomechaniniu robotu žiūrint iš visos žmogaus evoliucijos perspektyvos yra laimėjimas ar pralaimėjimas? Žmogaus pavertimas robotu yra pažanga ar tik apgailėtinas regresas? Šie klausimai yra aktualūs, žinant kryptį, kuria suka mokslas – žmogaus pavergimo kryptį. Kaip tai turėtume vertinti visos žmonijos ir planetos mastu? Kas galētu to norėti ir siekti? Ir ar tai nebus tapatu žmonijos sunaikinimui? Tai, kas dabar gali būti vaizduojama ir įsivaizduojama kaip laimėjimas – yra tik skaudus visos žmonijos pralaimėjimas?! Žmogus – tik radijo bangomis valdomas žaislas – ir tai žmogaus evoliucijos viršūnė?! Man ši svajonė, virstanti košmariška, siurrealistine tikrove yra labiau panaši į kokio nors valdžios pamišėlio patologinio mąstymo haliucinaciją.

Šią haliucinaciją tikrove gali paversti mokslas, užvaldytas valdžios pamišėlių, kurie apie nieką daugiau negalvoja tik apie kito žmogaus asmenybės ir laisvės sunaikinimą dėl galios išplėtimo, garantuojančio valdžią ir dar daugiau galios, įsukančios tokį naikinimo verpetą, kuris šluoja viską, ką tik sutinka savo kelyje. Mokslas pasukęs tokia naikinimo kryptimi turi dvi galimybes: kurti mechaninius robotus, idealiu atveju, beveik nieko išoriškai nesiskiriančius nuo žmonių ir stengtis jais užvaldyti visuomenę ir kitą, artimesnę siaubo filmui, robotais versti gyvus žmones, su smegenis valdančia psichotronine technika, kuri sunaikina laisvą ir savarankišką asmenybę ir panaudoja tik žmogaus kūną kaip natūralią gamtos sukurtą ir padovanotą mašiną, kurių užsiauginti kaip daržovių galima kiek nori.

Toks žmogus paverstas biomechaniniu robotu yra idealus jokių problemų nekeliantis ir klausimų neužduodantis vergas – valdžios pamišėlio svajonė. Ar netaps iš tokių žmonių sudaryta žmonija tik kokio iškrypusio pamišėlio kliedesiu ir haliucinacija? Ar nebus toks žmonijos likimas blogiausia, kas gali nutikti, didžiausia katastrofa, kokia tik yra buvusi visoje žmonijos istorijoje? Toks yra pavojus ir atrodo, kad jis vis labiau tampa panašus į tikrovę. Žmonija, kaip spektaklis, žaidžiamas valdžios pamišėlių pramogai, kaip filmas, kaip kompiuterinis žaidimas – jei reikia, yra veiksmo filmas, trileris, detektyvas, galima su(si)kurti bet kokią pramogą. Kuo didesnis pamišimo laipsnis, tuo ekstremalesnių pojūčių reikia, o su radijo bangomis valdomais nežmonėmis galima susikurti kokius tik nori pojūčius. Už tokį pokštą turime dėkoti mokslui, užvaldytam pamišėliu. Galima spėti, kad labiausiai tokiaame pasaulyje valdžios pamišėlius vilioja tai, kad jame gali jaustis tarsi koks dievas, valdantis visą visatą.

Laisvės sala tik kaip išsigimėlių ir bepročių kloaka, kuri yra „piramidės akis“. Tai yra laisvės parodija, išsityčiojimas iš laisvės, tai yra laisvė

blogiui, laisvė kaip nebūties įsiveržimas į šį pasaulį tam, kad pasityčiotų iš jo per subjaurotą žmogaus protą ir jį sunaikintų.

Akivaizdu, kad į žmogaus laisvą asmenybę, kuri nuo nieko nepriklauso ir kuria pati save, kaip į kliūtį, į problemą gali žiūrėti tik didybės manijos apimtas beprotis, užsimanęs to, kas jam nepriklauso pagal jokią teisę, nei natūralią, nei dirbtinę, nebent ši dirbtinė teisė būtų tik priedanga, kuria valdžios pamišėlis bando legalizuoti savo pamišimą ir apsupti save tokia saviapgaulės holograma, kuri paslėptų patį pamišimą ir jį normalizuotų. Toks pasaulis gal ir būtų be problemų, bet tai būtų negyvas pasaulis. Man toks pasaulis būtų negyvas, nes aš būčiau negyvas ir jame nebūtų manęs, nebūtų kito ir jokio laisvo žmogaus.

Mano gyvenimas, kaip pamišėlių žaidimas, jūsų gyvenimas kaip pamišėlių žaidimas, viskas sukurta taip įtikinamai, kad net pagalvota apie asmenybės ir laisvės iliuziją. Gyvenimas kaip matrica ir haliucinacija, su parinktu „likimu“, kuris yra tapatus parašytai kompiuterinei programai. Norėčiau atsibusti iš košmaro, bet panašu, kad nemiegu ir nesapnuoju.

2009-01-04, Kaišiadorys

Psichotroninės kapsulės

Esu vienas iš žmonių, kurie tiesiogiai susidūrė su psichotroninės technikos naudojimu. Kitaip sakant, kas tai yra žinau iš savo asmeninės tiesioginės patirties ir kaip liudininkas galiu informuoti kitus žmones. Šiame įrašė norėčiau pakalbėti apie psichotronines kapsules, kurios yra implantai, dedami į žmogaus kūną ir naudojami žmogaus pavergimui, žmogaus valdymui. Patentų nepateiksiu, nes jie yra valstybinė paslaptis ir jų rasti neįmanoma niekur. Nepaisant to manau, kad mano kaip liudininko, kaip žmogaus patyrusio psichotroninį poveikį, patirtis taip pat yra vertinga. Mintys gal kiek ir kartosis, nes apie psichotroninę kapsulę rašiau ir ankstesniuose įrašuose, tačiau pakartojimas, priminimas, atnaujinimas ir apibendrinimas tikrai bus naudingas dalykas.

Jau sakiau, kad apie kapsulę žinau iš to kaip ji mane veikia, nors savo akimis jos niekada nemačiau ir nečiupinėjau rankomis. Tačiau žmogui patyrusiam tai, ką su kapsule galima padaryti, toks kapsulių egzistavimo „įrodymas“ nebūtinai. Kai skaitant sustabdo viduryje sakinio, ištrina iš sąmonės visas mintis, žaloja atmintį, regimąjį dėmesį kaitalioja nuo vienos raidės iki dviejų žodžių, kai staiga padaro, kad visa galva staiga taptų tarsi pripilta švino ir paskui viską kaip ranka nuima, tokių „įrodymų“ nereikia. Kapsulė reali net neturėjęs jos savo rankose ir nemačius akyse. Negana to realumą patvirtina ir žmonės, kurie nuolat apie ją pliurpia tavo galvoje – jiems vis reikia kapsulės ir viskas. Toks pliurpimas ne juokas, nes trunka ištiesią dieną, atima visą sąmonės privatumą ir neduoda ramybės, iki minimumo sumažina gyvenimo kokybę. Jie kapsulę valdo, rodo kaip ji veikia ir tyčiojasi, leisdami suprasti, kad tu esi visiškai bejėgis, o jie su tavim gali daryti ką nori, jie įsivaizduoja esantys visagaliai ir įsitikinę, kad jų niekas negalės niekur rasti.

Ką su kapsule galima padaryti rašiau įrašė „Kryžkelė“, gal kiek emocionaliai, bet tiksliai paaiškinau, kokios gali būti tokių kapsulių masinio naudojimo pasekmės, visuomenė gali būti paversta valdomų robotų, su sunaikinta asmenybe ir laisvo apsisprendimo galimybe, armija, pildanti valdžios pamišėlių įgeidžius ir fantazijas. Įrašė „Patyčių kryžius“ bandžiau parodyti, kaip su tokia psichotrinine kapsule galima išsityčioti iš žmogaus ir jį sunaikinti. Patyčių kryžių nešu visą gyvenimą, o kryžkelė man, atrodo, yra visai čia pat. Rašiau šiek tiek ir apie metodą, kurį naudojant yra persekiojami žmonės su psichotronine kapsule ir kitais implantais – veikia grupė, kai kam operatyvinė, o man tai yra „žiurkių grupė“, nemielių parazitų, kurie visą gyvenimą ėda ir graužia – žmogų. Tokios kapsulės yra taip pat ir fabrikavimo matricos, su tikromis haliucinacijomis, minčių ir vaizduotės fabrikatoriumi, su kuriais į sąmonę galima įrašyti ką tik nori. Ir dar daug kitų dalykų yra aprašyta mano blogė, iš kurių matosi, kad vyksta tikras psichotrininis holokaustas. Ne tik mano gyvenimą

traiško naikinimo mašina, tokių žmonių pasaulyje, kaip rodo mano blogas yra dešimtys tūkstančių. Dalis iš jų žinantys, kita dalis, spėju labai didelė, nežinančių. Blogiausia tai, kad valstybės, išbandžiusios savo psichotronics priemones ant pavienių žmonių, gali pradėti (tai beveik garantuota) naudoti jas atvirai, jžūliai ir masiškai.

Apibendrinant, kapsulės gali būti naudojamos: kankinimui, terorizavimui, žmogaus kūno ir proto valdymui ir fabrikavimui. Su kapsulę galima bet kurioje kūno vietoje sukelti skausmą, man dažniausiai renkasi stuburo nervus ir sukelia tokį skausmą, kad neįmanoma pajudėti iš vietos. Taip pat būdavo naudojamas mėšlungis ir skausmai kitose kūno vietose, nekalbant jau apie migreną ir kitus dalykus. Terorizavimas ne toks skausmingas, bet jis sekina ir vargina, ėda ir graužia, naikina iš vidaus. Tai tik filologija, bet per tiek metų kiekvienas žodis, kiekviena nesąmonė – kaip peilis. Tikslas sunaikinti asmenybę, palaužti valią padaryti tave lengvai valdomu žaislu. Parodė ir kūno valdymą – baisoka patirtis, pavyzdžiui, apie mašiną galvoti net nesisinori, žinant ką gali padaryti... Proto valdymas buvo naudojamas visą gyvenimą, ne skatinant, ne stimuliuojant, bet ant visų gebėjimų uždedant blokatorius. Jau sakiau, mintys ir ištrinamos, ir sustabdomos viduryje sakinio, ir švepluojamos, ir skiemenuojamos, ir padaromas srautas, ir kas tik nori. Žodinės informacijos atmintis užblokuota 98%, perskaitau knygą ir neatsimenu ką skaičiau. Ir čia tik keli pavyzdžiai.

Šlykščiausias dalykas yra fabrikavimas, niekšiščiausias ir niekingiausias. Pagal pliurpalų turinį galiu suprasti, kad prie tokių psichotroninių kapsulių naudojimo prisidėjusi valstybė, ypač naudojanti savo teisėsaugos institucijas ir vaizduojanti „operaciją“ – pakišimo, fabrikavimo ir sunaikinimo operaciją. Nežinau ar tai teisėta. Gal žinot jūs? Kaip ten bebūtų, fabrikuojama be skrupulų, ciniškai ir niekšišškai. Ankstesniuose įrašuose jau rašiau apie minčių fabrikatorių, su kuriuo į smegenis iš išorės arba su implantais galima įrašyti kokias tik nori mintis. Tokias mintis aš vadinu „filologinėmis fabrikacijomis“, nes tokios mintys yra suklastotos ir antra jos nėra objektyvūs duomenys, nes žmogus, ypač dirbantis kūrybinį darbą, gali sukonstruoti bet kokį sakinį. Be „filologinių fabrikacijų“ fabrikuojama ir vaizduotė, fantazijų ekraną valdant ir bandant fabrikacijas pateikti kaip „atmintį“. Į vaizduotę dedamos nuotraukos, ištraukos iš vaizdo įrašų ir kas tik nori. Ką daro žiurkių grupės su tokiais žaislais? – Fabrikuoja bylas. Fabrikuoja ir man, nesakysiu kiek metų, nes bijau pameluoti. Tai yra net pats nežinau, nors patys visu gražumu apsireiškė 2003 m. vasarą. Dabar jiems verkiant reikia labai didelio burbulio...

Toks yra gyvenimas ir likimas išduoto žmogaus, išduoto du kartus, pirmą kartą ką tik gimus ir antrą kartą Lietuvai atgavus nepriklausomybę. Kiek tokių žmonių pasaulyje ir Lietuvoje nežinau.

Kitiems viliuosi pasisekė labiau nei man. Toks psichotroninių kapsulių naudojimas yra žmogaus ir bet kokio žmogiškumo sutrypimas, kuriam ryžtis gali tik visiškai morališkai mutavę žmonės – į kažką siaubingo ir baisaus, kam vardas ir pavadinimas visuomenėje dar tik kuriamas. Prasideda įžūlių valstybės psichotroninių nusikaltimų era, kaip viename įrašė jau esu rašęs.

2009-01-19, Kaišiadorys

Teisėgriova Lietuvoje

Šiame įrašė pabandysiu trumpai paaiškinti kaip teisėsauga naujausių mokslo pasiekimų dėka pamažu gali virsti teisėgriova visų pirma Lietuvoje, o taip pat ir visame pasaulyje. Šiame bloge, jau galima buvo pastebėti, kalbu kaip liudininkas ir remiuosi tuo ką patyriau asmeniškai. Ši patirtis nedžiugina, matant kas atsitiko su teise ir teisine valstybe, bent kai kuriomis jos institucijomis, į kurias užuominų šiame bloge yra pateikta pakankamai. Įstatymų viršenybė tapo tik skambia fraze, kurią išgirstame vis rečiau ir dar rečiau susiduriame su šiuo principu realiame gyvenime. Lietuvoje akiplėšiškai griauinama konstitucinė santvarka ir paminamos šios santvarkos principų dalį sudarančios žmogaus teisės. Teisėsauga tampa agresyvia ir brutalia teisėgriova, kuriai vykdyti pasitelkiamas net mokslas ir technologijos, taip pat ir PSICHOTRONINĖS, kurios mus labiausiai šiame bloge domina ir apie kurias turime sukaupe nemazą asmeninę patirtį.

Vienas iš teisėgriovos būdų yra teisėto ir teisingo proceso sunaikinimas ir jo pavertimas farsu ir parodija. Teisės ir teisingo proceso nėra, bet paliekamas spektaklis, kuris vis dar kažkam atrodo reikalingas. Kaip sunaikinamas teisėtas ir teisingas procesas esu užsiminęs ankstesniuose įrašuose, bet dabar noriu apie tai pakalbėti išsamiau ir smulkiau. Šį metodą, naudojamą ikiteisminiame etape, tai gali būti ikiteisminis arba operatyvinis tyrimas, aš vadinu FABRIKAVIMO MATRICA, kuriai kurti naudojami patys naujausi moksliniai išradimai. Matrica mano supratimu yra labai plati sąvoka, apimanti tiek technologinę matricą, kuriamą žmogaus psichikoje su psichotronine technika, tiek socialinę matricą, sudaryta iš žmonių, persekiojamo žmogaus aplinkoje. Bendrai tariant, matrica reiškia „dirbtinę realybę“, suklastotą ir netikrą, nenatūralią. Kaip matote iš minėto metodo pavadinimo, ši dirbtinė realybė visų pirma skirta fabrikavimui ir klastojimui, kuris yra tikrų tikriausia teisėgriova, kurią savo neteisėtiems tikslams pasiekti naudoja valstybė, pagal funkcijų ir darbo pasidalinimą šią užduotį priskirianti tam tikroms institucijoms, bet už kurių stovi visa organizacija, „toleruojanti“ teisėgriovą, bet vaizduojanti, kad čia niekuo dėta. Čia kitų darbas.

Socialinė matrica, kitaip modeliavimas, kurios tikslas įtraukti, išprovokuoti, pakišti, sufabrikuoti ir prisiūti, mūsų nedomina, nes tai įprastas, tradicinis metodas, naudotas ir ikitechnologiniais laikais. Mus labiau domina technologinė matrica, su kuria daromas poveikis psichikai. Pirmas ikimatricinis metodas, panašus į tradicinį tardymą, yra PSICHOTRONINIS TERORIZAVIMAS-TARDYMAS, kuris vyksta žmogaus galvoje ir kurio aplinkiniai negirdi, tik žmogus, kuriam daromas poveikis. Nors įrašai daromi ir juos, sufabrikuotus, galima parodyti kitiems, taip pat įslaptinus, kad nereikėtų aiškintis, net teismui. Tokio tardymo skiriamasis bruožas yra terorizavimas,

sekinimas nepaliekant ramybės dešimtmečius ir sukeliant žmogui kančią, iš jo tyčiojantis, žeminant ir užgauliojant, žlugdant gyvenimą. Toks psichotroninis terorizavimas naudojamas su minčių skaitymo technika, tad iš karto žinoma aukos reakcija į terorą. Kaip jau galima suprasti naudojant tokį metodą, teisės nėra nei kvapo, ji visiškai sunaikinta. O valstybės reakcija į tokias savo pačios išdaigas, kurios vis dar vadinamos „balsais“, yra sutrikimas, nors technologijos tokiai teisėgriovai jau sukurtos ir jų patentai pateikti mano bloge. Tiesą sakant yra net trys būdai: mikrobangų termoelastinis būdas veikiant visą galvą, mikrobangomis veikiant klausos centrą, kam gali būti panaudojamas implantas ir ultragarsinės sistemos šnekos perdavimui trumpais atstumais. Toks terorizavimo metodas kartu yra ir primityvus fabrikavimas, kai žmogus išgirsta terorizuotojų žodžius, juos savo mintyse pacituoja ir šią citatą nuskaito minčių skaitymo technika. Toks metodas yra primityvus, nes nenaudojama speciali minčių ir vaizduotės fabrikavimo technika. Toks terorizavimas naudojamas šiems tikslams pasiekti: žmogaus kankinimui, fabrikavimui reikalingos informacijos suteikimui, fabrikavimui ir valios palaužimui. Tokia technika yra visų psichotrininių fabrikavimo matricių pagrindas.

Toks vidinis terorizavimas naudoja šias taktikas: nerealumo jausmo sukėlimas siekiant daryti įtaką pasaulėvaizdžiui ir išprovokuoti norimus veiksmus, pateikiant juos naujame pasaulėvaizdyje kaip normalius, nors iš tikro jie yra nusikaltimas. Pavyzdžiui, gali meluoti, kad visi žemiausiai klasei pateikti įstatymai suklastoti ir kad tikri įstatymai nežinomi. Arba gali aiškinti, kad saugumo aukščiausia klasė gali daryti „ką nori“. Su nerealumo jausmo sukėlimu susijęs painiojimas, keičiant žodžių reikšmes ir įvykiu paimtų iš praeities prasmę. Gali aiškinti, kad „užverbuos“, priims į savo grupę, pakels į aukštesnę klasę, padidins su stimulatoriais gabumus, padarys pasaulio valdovu, tik leisk padaryti fabrikaciją. Taip pat gali aiškinti, kad „mes viską žinome, o tu nieko neatsimeni“ tik leisk mums padaryti fabrikaciją; „tu nematai tikros realybės, nes ant akių ir proto uždėtos matricos“ – tik leisk mums padaryti fabrikaciją. Tai tik kelios filologinės taktikos, be minčių ir vaizduotės fabrikatorių, nors fabrikatoriai visada naudojami kartu. Visa tai yra grupės darbas, kurios tikslas sufabikuoti bylą, naudojant naujausius psichotroninius metodus. Kai suimti žmonės pradeda kalbėti nesąmones, tai yra rimtas simptomas, nes žiniasklaidoje dažnai nepasako kiek metų buvo naudojamas smegenų plovimas su psichotronine technika, kol pasiekiamas norimas rezultatas.

Paprastam fabrikavimui terorizuojant galvoje gali naudoti tokį pagrindinį metodą kaip REFERENTO PAKEITIMAS. Referento pakeitimui naudojamas bet koks įvykis iš praeities, paprastai tas įvykis būna be jokios veikos sudėties, bet jis reikalingas kaip bazė, svarbu kad jis būtų buvęs. Tada šis įvykis yra filologiškai ir

psichotroniškai apdorojamas taip ir tol, kol šiai bazei suteikiama forma kokios reikia. Tokio apdorojimo rezultatas yra referento pakeitimas, parenkant ir taikant reikalingus žodžius, tol kol tikra bazė tampa nematoma ir su parinktais žodžiais atitempiamas toks referentas kokio reikia fabrikavimui. Kiekvienas žodis turi virtualų žodyninį referentą ir tas referentas visada tampomas su žodžiu. Pritaikant žodį iš žodyno prilipdomas ir toks virtualus referentas, nesvarbu ar jis atitinka kaip bazę naudojamą įvykį. Svarbiausias dalykas yra tas, kad žmonės neturi galimybių patikrinti ir dažnai tokiomis fabrikacijomis tiki. O fabrikuotojai vaizduoja didvyrius prieš visą valstybę, nors vykdant tokią teisėgriovą valstybėje didžiutis nėra ku.

Toks terorizavimas kuria filologinę matricą žmogaus sąmonėje, kurios įtaka susitiprinama naudojant psichotroninį poveikį, apie kurį jau ne kartą esu rašęs. Tai minčių ir vaizduotės fabrikatoriaus naudojimas, su kuriuo žmogaus smegenyse lengvai padaroma bet kokia fabrikacija, kuri paskui naudojama terorizavimui ir tyčiojimuisi. Tokių matricų tikslai yra du: išprovokuoti kokį nors veiksma, kurį paskui būtų galima prisiūti, arba sudaryti sąlygas realizuoti kokią nors fabrikaciją panaudojant suklastotą „prisipažinimą“. Kaip jau buvo sakyta, su minčių fabrikatoriumi mintyse galima suklastoti bet kokį sakinį, pvz. „aš esu tas ir tas“, ir po to pakeičiant referentą, jau minėtu būdu, ši klastotė yra vadinama „prisipažinimu“ ir turimas rezultatas, kurio siekiama. Tokia yra teisės teisėgriova mūsų valstybėje, apeinant teisėtą ir teisingą procesą ir pažeidžiant principą, kuris turi užtikrinti, kad niekas nekaltas nebūtų nuteistas ir apšmeižtas.

Galų gale fabrikavimo matricoje naudojamas bauginimas. Kadangi su implantais ausyse ir distanciniu būdu galima sukelti žmogaus sąmonėje bet kokius norimus garsinius efektus su siaubo elementais, tai matrica parengiama taip, kad sukeltu persekiojamam žmogui baimę ir įvartytų į kampa. Be skausmo ir kančios sukėlimo, baimė yra pagrindinis būdas palaužti žmogaus valią ir pasiekti rezultatą. Be garso efektų bauginimui ir painiojimui gali būti naudojamos semantinės ir kitos haliucinacijos, kai žmogus klaidingai suvokia realybę ir prarandą orientaciją. Pasiekus šį tikslą bandoma valdyti žmogų taip, kad jį išprovokuotų „ką nors padaryti“. Baimę bandoma sukelti ir kūno valdymu, kai žmogus praranda savo judesių kontrolę ir paverčiamas radijo bangomis valdoma mašina. Ir tai yra „teisė“, „teisėtas procesas“! Apie žmogaus teises nėra net ką kalbėti. Tai yra ciniškas, niekšiškas, brutalus susidorojimas su žmogumi, kuris, absurdu absurdas, gali trukti ištisus dešimtmečius. Ką jau kalbėti apie teisumą, kuriame su psichotroniniu žmogaus valdymu, rengiami apgailėtini spektakliai, tik vaizduojantys teisėtą ir teisingą procesą. Štai tokia pasibaisėtina teisėgriova vyksta Lietuvoje, net šią akimirką, man rašant šį įrašą į internetinį dienoraštį.

2009-01-22, Kaišiadorys

Paskutinė privatumo ir laisvės tvirtovė

Padorių žmonių visuomenėje įsibrovėliai į privačią erdvę yra nemėgiami. Vertinimo skalėje kraštutinis tokių įsibrovėlių neigiamas apibūdinimas prilygsta sąvokai „nusikaltėlis“, o pats įsibrovimas vadinamas nusikaltimu. Pavyzdžiui, niekas neturi teisės savavališkai įeiti į butą ar įlipti į mašiną, ar kitaip brautis į privačią erdvę. Tam reikalingas sutikimas ir leidimas, kurio galima ir neduoti. Net organizacijoms, kurios pagal įstatymus vykdydamos savo funkcijas ypatingais atvejais turi teisę pažeisti privatumą net be šeimininko sutikimo, tokie veiksmai yra griežtai reglamentuojami. Aišku, čia kalbame apie idealų atvejį, valstybę kurioje nesiautėja savivalė ir teisinis nihilizmas, nors kalbant apie Lietuvą tokia situacija artimesnė tikrovei. Pastangos reguliuoti santykius, bent teorinės, tarp laisvų žmonių visuomenės ir valstybės organizacijos yra matomos.

Bet 21 amžiuje iškyla problema su privatumo apibrėžimu. Mūsų laikais privati erdvė, kurią reikia saugoti ir ginti nuo įsibrovimo, yra ne tik namas, butas, mašina, bet ir pats žmogus, jo protas. Nepaisant to, apie tokį privatumą kol kas nėra nei žodžio jokiam įstatyme. Žmogaus vidinis pasaulis taip pat yra privatus. Jo protas, mintys, jausmai ir panašūs dalykai taip pat priklauso tik jam ir niekam kitam. Kodėl tai aktualu? Todėl, kad mūsų laikais jau turima technika telepatiją ir telepatinį bendravimą paverčianti realybe. Galimybės yra didelės ir tai suteikia daug privalumų, bet kaip ir visada yra antroji medalio pusė. Savo prote gali sulaukti net tik draugų ir laukiamų svečių, bet ir įžūlių įsibrovėlių, kurie kalbant metaforiškai atėję į tavo butą pradeda stumdyti baldus ir įvedinėti savo tvarką. Tai yra kai kurių žmonių, priklausančių ne laisvų žmonių visuomenei, bet organizacijai, nežinančiai padoraus elgesio taisyklių ir normų, profesinis įprotis. Tad jis yra sunkiai išgydomas, bet vis tiek jį gydyti reikia, norint bent kiek pakenčiamo gyvenimo šiame pasaulyje.

Kodėl nėra įstatymų, kurie apgintų nuo tokio įsibrovimo? Todėl, kad nepaisant visų liudijimų apie tokios technikos naudojimą, ji vis dar laikoma paslapyje nuo visuomenės. Telepatijos nenorima atskleisti, matyt, siekiant išsaugoti savo pranašumą ir pažeidinėjant įstatymus likti nebaudžiamais. To ypač siekia tos organizacijos, kurios užsiima visuomenės valdymu, naudojant karines priemones ir karinę organizaciją. Šios organizacijos įpratusios savo tikslų siekti brutaliomis priemonėmis ir nepakenčia jokio pasipriešinimo. Tokios organizacijos vaizduotėje laisvas žmogus ir laisvų žmonių visuomenė piešiama tik kaip paklusnių vergų sanakaupa. Pagal įstatymus tokių organizacijų galios valdyti laisvus žmones yra apribotos ir jos turi teisę atlikti tik savo siaurą funkciją. Bet matomas noras apžioti ir didesnę kąsnį ir tam reikia specialių priemonių. Telepatinis įsibrovimas, apie kurį niekas daugiau nežino tik užpuolimo auka ir yra

tokia speciali priemonė, leidžianti kartu su kitomis psichotroninėmis funkcijomis laisvą žmogų turėti savo visiškoje valdžioje.

Tai, aišku, yra valstybės organizacijos ir jos lyderių svajonė – paimti iš žmogaus tik tai ko jai reikia, o visą kitą laisvą gyvenimą atrofuoti iki minimumo ir beveik neegzistuojančio lygio. Tokia yra bet kokios organizacijos valdymo esmė – be jos interesų ir tikslų neegzistuoja niekas. Visa kita idealiu atveju yra konkurentas arba blogesniu atveju priešas, kurį norima arba asimiliuoti, arba sumalti į miltus. Toks yra likimas ir laisvo žmogaus, ir laisvos visuomenės. Pradinėje stadijoje tai yra tik grėsmė ir pavojus. Nes galimybė žmogaus privatumą apsaugoti ir žmogaus bei organizacijos santykius reglamentuoti išmintingais įstatymais yra. Bet ši galimybė dažniausiai nerealizuojama arba lieka tik ant popieriaus. Socialinių sistemų evoliucijos dėsnis yra toks, kad tarp geresnio ir blogesnio natūralaus vystymosi kelio išsirenkamas visada blogesnis, o ne geresnis, nes tokia ydinga yra žmogaus prigimtis.

Tas pats ir su telepatine technika: ją galima naudoti normaliam bendravimui ir vienas kito geresniam pažinimui, bet galima naudoti ir nusikaltimui prieš žmogų. Padarius tokiai technikai reikalingus atradimus, būtent taip ir atsitiko – telepatija tapo organizacijos nusikaltimo įrankiu prieš laisvą žmogų. Organizacija įslaptindama ir taip naudodama šią techniką atėmė patį pagrindinį laisvų žmonių visuomenės pranašumą, pradėję šeimininkauti ne tik valstybėje, bet ir pačiame žmoguje. Dabar jie jaučiasi visagaliai visur ir matome, kad jų sprendimai, išmanymas neturi nieko bendro su išmintimi ir protu. Psichotroninė technika vienu ypu buvo paversta nusikaltimo priemone. Ir tai daug ką pasako apie prigimtį organizacijų, kurios savo tikslams pasiekti naudoja šią techniką. Mes esame viskas ir be mūsų nėra nieko, toks yra pagrindinis principas. Truputį pamąstoma, susidūrus su stipresniu, bet laisvi žmonės beveik niekada nebuvo tokie stiprūs, kad galėtų atsilaikyti prieš brutalią valstybės mašineriją, išskyrus retus atvejus.

Galime klausti, kas laimės protas ir išmintis, ar beatodairiškos kai kurių žmonių ambicijos? Kada sulauksime įstatymų, kurie apsaugos šią tokią jautrią ir reikšmingą privačią erdvę, kokia yra žmogaus protas? Kodėl vis dar juokiamasi apsimestiniu juoku ir kvailinama visuomenė? Juk pasiektas momentas, kai telepatinė ir kita psichotroninė technika yra vieša paslaptis, nepaisant to vis tiek vaidinamas spektaklis. Pats laikas pagalvoti, ar neatėjo momentas pasakyti apie psichotroninę telepatiją visam pasauliui ir pradėti tvarkyti ir reglamentuoti tarpusavio santykius šioje srityje kaip normaliems žmonėms. Kaip ten bebūtų, akivaizdu, kad puolama paskutinė privatumo ir laisvės tvirtovė, todėl visi turi ruoštis lemiamam mūšiui.

2009-01-27, Kaišiadorys

Teisė į save

Pagal libertarizmo teoriją teisė į save yra viena iš pagrindinių teisių, apimanti taip pat ir teisę į savo protinius sugebėjimus bei talentus, kurie yra viena iš pagrindinių sėkmingo gyvenimo ir konkuravimo visuomenėje sąlygų, užtikrinančių individo laisvę ir savarankiškumą. Grupėms ir organizacijoms, kurias erzina individo savarankiškumas ir laisvė, vienas iš būdų ją riboti galėtų būti žmogaus gabumų užvaldymas ir pasisavinimas, jų valdymas ir reguliavimas pagal savo įgeidžius ir poreikius, „dresiruojant“ ir pavergiant žmogų. Toks užvaldymas sukurtų konkurencinį pranašumą valdančiai klasei, kuriuo be skrupulų galėtų būti naudojamosi valstybėje, kai esant reikalui būtų galima „nukenksminti“ pavienius individus arba, socialinėje inžinerijoje, netgi ištisas klases. Protas ir gabumai pavojingi, todėl juos gali būti siekiama valdyti, kaip ir visas kitas reikšmingas sritis.

Kaip padaryti nepaklusnų individą, grupę ar klasę visiškai „nepavojinga“ aukštesnės klasės viešpatavimui, kuri yra išlepusi ir nenori konkuruoti protu sąžiningai, be klastos ir niekingų metodų? Vienas iš būdų tai pasiekti būtų atimant iš žmogaus protą, pavyzdžiui, blokuojant šnekos ir bendravimo įgudžius, atmintį, mąstymą, neleidžiant mokytis, studijuoti ir „daryti karjerą“. Organizacija laikosi principo, kad gabumai yra valstybės nuosavybė, ne žmogaus, ir kad juos žmogus gali naudoti tik valstybės labui, bet ne sau, taip pažeidžiant žmogaus prigimtinę teisę į save ir įvedant tikrą tironiją ir vergovinę santvarką, slepiamą po įvairiomis ideologinėmis priedangomis ir po paslapties skraiste. Tokiame tikėtiname pasaulyje galėtų būti siekiama nukenksminti laisvą individą, panaudojant prieš jį psichotroninę agresiją ir atimant tai, kas yra jo nuosavybė iš prigimties, tai yra protą.

Tai būtų nedovanotina organizacijos agresija, nukreipta prieš laisvą žmogų, prieš kūrėją. Tokia agresija pagal libertarizmo principus (neagresijos principas) yra smerktina ir taip pat automatiškai suteikia teisę į reakciją ir gynybą. Tačiau, kad galėtum kažkaip reaguoti ir priešintis, turi žinoti problemą, būtent psichotroninį gabumų blokavimą ir įslaptintą stimuliatorių naudojimą, kurio tikslas įgyti nesąžiningą klasinį konkurencinį pranašumą ir užgniaužti laisvės apraiškas ir pasipriešinimą savivalei bei teisiniam nihilizmui valstybėje.

Ar tokių priemonių naudojimas yra patvirtintas faktas, ar tik galimybė? Už visus kalbėti nesiiimu, nes bendros situacijos netyriau ir netikrinau, tai gali padaryti kiekvienas asmeniškai, patyrinėję savo sąmonę ir protą, bet mano gyvenime tai yra ne galimybė, bet realybė, nes man buvo parodyta, kaip tokia technika veikia. Kitiems tikriausiai

programos parašomos visam gyvenimui ir nekeičiamos, taip visam gyvenimui parenkant „likimą“.

Pateiksiu pavyzdį kaip man valdomi gabumai. Vienas iš jų yra regimojo dėmesio apimtis, kurią galima keisti. Regimasis dėmesys tai žodžių skaičius, matomas vienu žvilgsniu nejudinant akių. Tokį dėmesį, man buvo parodyta galima keisti – man buvo kaitaliojama nuo vienos raidės iki dviejų žodžių. Tai yra gana svarbus dalykas, susijęs su skaitymo greičiu, nes dėmesį išplėsti (atblokuoti?) galima, pavyzdžiui, iki visos eilutės ir skaityti knygas iš viršaus į apačią. Kitiems gal tai įmanoma, bet iš manęs tokia galimybė atimta ir tai pažeidžia mano teisę į save ir yra agresija mano atžvilgiu.

Su tokiu proto valdymu galima paeksperimentuoti ir toliau. Pavyzdžiui, tas duotas vienas žodis nepriklauso nei nuo matomo žodžio dydžio, nei nuo atstumo iki žodžio, užprogramuotas vienas žodis, nepriklausomai nuo šių aplinkybių. Gali būti vienas didelis žodis, į kurį telpa penki maži žodžiai, bet tas didelis žodis matomas, o penki žodžiai ne. Mažų žodžių taip pat matomas tik vienas ir tai yra tikrų tikriausias dėmesio programavimo pavyzdys.

Todėl visų pirma, kad galėtum priešintis neteisėtai agresijai, pirmiausiai turi žinoti, kas vyksta, ar gali vykti, tada galima būtų bandyti siekti, kad toks valstybės organizacijos elgesys su laisvu individu būtų uždraustas, nes jis pažeidžia prigimtines teises ir kėsina į asmenį, pakerta jo egzistencijos pagrindą ir padaro lengvai pažeidžiamą, nes atima galimybę sėkmingai ginti savo teises. Kita vertus, toks gabumų blokavimo masinis naudojimas būtų nenaudingas ir valstybei, nes jis sumažintų valstybės kūrybinį ir mokslinį potencialą. Todėl gali būti išlaikoma valdoma klasė žmonių, dirbančių mokslinį ir kitą protinį darbą. Tačiau teisingumo vardan, apsauga nuo tokio kėsinimosi ir agresijos turėtų būti suteikta visiems be išimties, užtikrinant visuomenėje teisingą konkurenciją protu, be klastos ir nesąžiningų priemonių.

Mano įtarimas yra toks, kad psichotroninis gabumų blokavimas pasaulyje daugiau turi klasinį arba individualų pobūdį, uždedant jungą darbininkams arba susidorojant su pavieniais nepageidaujamais asmenimis. Bet kokių atveju, žiūrint į ateitį yra didelis pavojus, kad blokatoriai ir stimulatoriai bus naudojami pažeidžiant teisingumo ir teisingos konkurencijos principą, kėsinant į asmenį, jo teises ir laisvę. Apie tai reikia žinoti ir kalbėti, gal tada bus didesnė tikimybė, kad tokia technika nebus panaudota piktiems tikslams, ne žmogaus labui, bet prieš žmogų.

2009-01-29, Kaišiadorys

Apie sąmokslų teorijas

20 a. būta pačių įvairiausių sąmokslų ir sąmokslų teorijų. Ko verti vien gerai žinomi ir istorikų ištyrinėti komunistinis ir fašistinis sąmokslai. Tačiau šiame įrašė mus domina ne konkretūs sąmokslai ir sąmokslų teorijos, bet bandymas pasiaiškinti, kas tai yra iš principo ir kokie yra svarbesni šio socialinio reiškimo bruožai. Pirmiausiai apibrėžkime, kas tai yra sąmokslas, kas šiuo žodžiu įvardijama ir kodėl informacija apie kai kuriuos sąmokslus vadinama „teorija“, taip siekiant išslaptintą informaciją sumenkinti. Sąmokslas yra grupės asmenų slaptas susitarimas kokiam nors neteisėtam veiksmui, siekiant pažeidžiant įstatymus pasiekti kokį nors tikslą, žalingą plačiajai visuomenei ir demokratinei valstybei. Istorijos eigoje, dažniausias sąmokslų tikslas būdavo neteisėtai užgrobti valdžią arba užvaldyti žmones. Be valdžios dar gali pasitaikyti sąmokslų susijusių su turto užvaldymu neteisėtu būdu. Taip pat galima paminėti ir pseudomokslinius sąmokslus prieš tam tikrus socialinius sluoksnius, pavyzdžiui, eugenika. Kada sakoma, kad sąmokslas yra tik „teorija“? Akivaizdu, kad tada kai nėra akivaizdžių įrodymų, bet disponuojama tik tam tikrų ženklų ir požymių analize ir logiškai išprotaujama, kad kokia nors grupė slapta gali siekti neteisėtų tikslų. Aišku, čia yra įvairių variantų ir galimybių užsiimti manipuliacijomis, apie kurias pakalbėsime toliau.

Matome, kad sąmokslų teorijos atsiranda įvairių grupių ar net sluoksnių santykiuose. Šios grupės vartoja skirtingus terminus, tuo išsakydamos savo skirtingą požiūrį į pavišintą informaciją. Kitaip sakant žodis sąmokslas iš esmės yra kažkam mestas kaltinimas, o sąmokslų teorija yra apkaltintų asmenų arba grupių propagandinis atsakymas į šį kaltinimą. Šia fraze, „sąmokslų teorija“, pavišinta informacija apibūdinama kaip fantazijos ir prasimanymas. Todėl manyčiau reikalinga apibrėžti ir tai, kas yra teorija? Yra kelios reikšmės. Pirmą, teorija moksle yra rišlus ir pagrįstas kažkokio reiškinio veikimo paaiškinimas. Šį žodį naudoja beveik visos mokslo disciplinos. Žinomos yra fizikos teorijos, chemijos teorijos, biologijos teorijos, lingvistikos teorijos, istorijos teorijos ir t.t. Antra, žodis teorija gali reikšti nepatvirtintą, hipotezės lygio bandymą paaiškinti kokį nors reiškinį. Frazėje „sąmokslų teorija“ žodis „teorija“ vartojamas pastarąja reikšme ir šiame kontekste dar labiau sustiprinamas iki fantazijos, prasimanymo ar net klaidesių lygio.

Kaip ten bebūtų, visame pasaulyje posakis „sąmokslų teorija“ įtvirtinamas ir naudojamas šia neigiama reikšme ir manoma, kad vien šio posakio užtenka, kad būtų paneigta pavišinta kokia nors informacija. Šiuo žodžiu yra piktnaudžiaujama ir jis naudojamas ir ten kur reikia, ir ten kur jis visai netinka, dažnai net nesivarginant rimtai

atsakyti į mestą kaltinimą sąmokslu. Ši frazė visuomenėje įtvirtinta tokia manipuliacine prasme ir net skirta pajuokti ir pašiepti žmones, kurie tokias „teorijas“ kuria, netgi tais atvejais, kai šios teorijos yra teisingos. Žinoma, manipuliavimas galimas iš abiejų pusių, tiek vadinamųjų kaltintojų, tiek vadinamųjų kaltinamųjų. Pasaulyje pasitaiko visko ir bet kokie kaltinimai taip pat gali būti tik susidorojimo priemonė ir būdas. Bet daug kas priklauso nuo konteksto ir požymių. Nes tai dažnai matosi ir priklauso nuo žmonių charakterio ir veiklos būdų visuomenėje bei valstybėje. Kaltinamos dažniausiai galingos grupės ar sluoksniai, net ištisos valstybės valdančios klasės, o kaltintojai yra dažniausiai laisvi žmonės ar laisvų žmonių visuomenė, stebinti valdžios veiksmus. Iš to kokios šios grupės yra ir kaip jos veikia galima suprasti daug ir apie tai, ko jos gali siekti, juolab kad per istoriją vietinių ir globalinių sąmokslų yra buvę kiek tik nori.

Sakiau, kad dažnai sąmokslininkų siekis yra valdžios paėmimas. Tokiu atveju galime turėti galingą grupę nesančią valdžioje, kuri gali siekti atimti ją iš kitos grupės. Jeigu priemonės ir tikslai neteisėti, tai yra sąmokslas. Taip pat valdžioje esanti grupė gali siekti sustiprinti savo valdžią kitų sąskaita arba specialių, pavyzdžiui, psichotroninių priemonių panaudojimu. Kitaip sakant, gali būti pačių įvairiausių sąmokslų. Pavyzdžiui, mūsų laikais labai aktualus sąmokslas galėtų būti demokratinės santvarkos silpninimas ar visiškas jos panaikinimas, atimant iš laisvų žmonių teisę dalyvauti valstybės valdyme. Tokiu galimu sąmokslu valdžią, pavyzdžiui, galima būtų apkaltinti pagal jų veiksmus, priimamus įstatymus, padėtį valstybėje, kitaip sakant „logiškai“ išprotauti, nes apie tokius sąmokslus ir slaptus planus viešai niekas nedeklaruoja, todėl „faktų“ atrodo lyg ir nėra. Beveik šimtaprocentinė tikimybė, kad atsakymas į tokį kaltinimą būtų „sąmoslo teorija“. Aišku, būtų galima apkaltinti ir šmeižtu, bet tada tektų gilintis į informaciją, tad tenkinamasi lingvistinėmis manipuliacijomis ir propaganda, tikintis, kad visuomenė nepatikės arba patikėjusi negalės nieko padaryti. Svarbiausia, šia fraze siekiama įnešti sumaištį, painioti žmones ir kurstyti abejonę.

Dar svarbu atkreipti dėmesį į tai, kad sąmokslui būdingas požymis yra slaptumas, o slaptas reiškia tai, kad ribojama informacija. Būtent dėl tokio informacijos ribotumo, informacijos viešinimas gali turėti „teorijos“ pobūdį, kuri išvedama iš tam tikrų požymių ar turint kokį nors slaptą šaltinį, nutekinantį informaciją. Kokie gali būti požymiai, iš kurių galima būtų spręsti apie valstybės ruošiamą sąmokslą, tarkime panaikinti arba labai apriboti, konstitucinės demokratijos santvarką, siekiant, pavyzdžiui, psichotroninio visuomenės ir valstybės užvaldymo. Tai aišku yra tipiškas valdžios sąmokslas, kurio tikslas sustiprinti savo ir susilpninti žmonių valdžią. Požymiai labai paprasti, netgi elementarūs. Tai mokslininkų darbas, moksliniai tyrimai, technikos kūrimas, projektai, patentai, įvairiausių „nemirtinų“ ginklų kūrimo programos ir t. t. Koks tikslas valdžiai finansuoti

psichotroninės technikos kūrimą? Tik tam, kad ją būtų galima panaudoti prieš žmones, nors tai prieštarauja Europos ir tarptautinei teisei. Akivaizdu, kad tai – sąmokslas, netgi akiplėšiškas sąmokslas ir „teorijos“ pašiepiamąja prasme beveik nėra. Juolab, kad žmonės liudija ir tokios technikos išbandymą. Tad matome, koks yra ryšys tarp sąmokslų ribotos informacijos ir spekuliacijų, vadinamų teorijomis. Svarbiausia mokėti logiškai pagrįsti ir surasti šaltinių bei požymių. O viešinti yra būtina, aišku nešmeižiant, nes tokios teorijos turi labai sveiką profilaktinį poveikį.

Dar vienas dalykas taip pat šiek tiek susijęs su informacijos ribotumu yra tas, kad teorija gali būti prieš sąmokslą faktą ir po sąmokslą fakto. Po fakto dažniausiai turima visa arba didžioji dalis informacijos, bent jau žinomas svarbiausias tikslas ir autoriai, nes sąmokslas tampa realybe. Po fakto mes iš istorijos galime tyrinėti komunistinį ir fašistinį sąmokslus užvaldyti visą planetą. Aišku ir čia galima nesutarti dėl viešų, įprastinių versijų ir mažiau įtikimų, bet galimai tikrų ir teisingų, pavyzdžiui, pasitelkiant galimą kokių nors slaptų organizacijų įtaką. Tuo tarpu prieš faktą paprastai būna tikras informacijos badas ir stebėti grupuočių, organizacijų ir net ištisu sluoksnių veiksmus reikia labai akylai laukiant požymių ir analizuojant elgesį ir kuriant pagrįstas teorijas, jeigu prie to prieina, netgi kaltinant, kai, pavyzdžiui, turima tikslios asmeninės informacijos iš savo patirties. Jau sakiau, kad profilaktika yra labai svarbi, ir ji netgi gali užkirsti kelią tikram sąmokslui ir jį sužlugdyti.

Kodėl valdžia yra linkusi naudoti propagandines taktikas arba slaptą susidorojimą, vietoj to, kad paduotų į teismą už šmeižtą? Čia yra įvairių priežasčių: 1) gali būti vengiama neformalių grupių ir jų tikslų viešumo, 2) nenorima, kad būtų nagrinėjama informacija, galinti patvirtinti kaltinimą, 3) ir nenorima likti kvailio vietoje, kai paneigus kaltinimą sąmokslu kaip šmeižtą, sugriauti slaptas užmačias, jeigu jos buvo tikros, 4) galų gale yra ir tokia galimybė, kad kaltinimai akivaizdžiai nepagrįsti ir gali sukelti tik juoką, nes tai gali būti iš tikro tik niekuo nepagrįsta „sąmokslų teorija“, suprantama savo plačiai įtvirtinta pašiepama ir pajuokiamąja prasme. Bet kokiu atveju matome, kad dažniausiai renkama būtent propagandinė taktika, vietoj oficialių kaltinimų šmeižtu. Gyvename tokiam pasaulyje, kuriame sąmokslų ant kiekvieno kampo ir jie labai dažnai būna tikri ir gali nesunkiai išaiškėti analizuojant informaciją. Todėl įvairios klikos ir renkasi būtent propagandinę taktiką, siekdami diskredituoti galimų sąmokslų viešintojus ir sukelti visuomenės nepatiklumą ir abejonę.

2009-02-18, Kaišiadorys

Gaujinis pjudymas

Viena iš matricos sudedamųjų dalių yra terorizavimas persekiojant, kuris angliškai vadinamas "gang stalking" (gaujinis pjudymas), kai žmogus psichologiškai kankinamas užimant visas įmanomas erdves, viešas ir privačias, tam tikros grupės, arba grupių, kurios naudojamos psichologines taktikas, tokias kaip ženklas ar užuomina, taip pat techniką, bando neduodamos ramybės, padarydamos, kad gyvenimas taptų nepakenčiamas, psichologiškai sunaikinti žmogų, nesvarbu kiek tam reikėtų laiko.

Pirmiausiai apie erdves. Užimama beveik viskas: gatvė, darbas, netgi namas arba butas kuriame gyveni ir viskas paverčiama ženklu, kad esi persekiojamas, kad esi taikiny ir niekingo susidorojimo auka. Gatvėse veikia žiurkių tinklai, kurie gamina „matricas“, iš visų pusių apsupančias žmogų aktorais, kurie dedasi ne tuo, kas jie yra iš tikro. Rašydama apie žiurkių tinklus esu jau užsiminęs, kokia pagrindinė taktika naudojama – tai vaidinimasis, kai faktinė išorė neatitinka to, kad slepiasi po šia išvaizda.

Kalbėti galima ne tik žodžiais, kurie taip pat aktyviai naudojami, yra ir kūno judesiai, gestai, užuominos ir ženklai, kurie pasitelkiami minėtam vaidinimuisi. Tai veikimas nieko nedarant, nedarant nieko, kas yra „neteisėta“, tai yra kalbėjimas nieko nekalbant, bet tuo pačiu viską pasakant, nes žmogus yra labai įgudęs ženklų analizavime. Be ženklų yra frazės ir replikos, kurios išduoda, kas yra šie aktoriai ir koks spektaklis vaidinamas. Replikos paprastai liečia tavo privatų gyvenimą, kuris pasirodo ne toks jau privatus, jeigu net visokiems varvanosiams yra žinomas.

Viešą erdvę galima atiduoti, vis tiek vieša erdvė priklauso visuomenei, jeigu visuomenė tokia – tegul sau smaginas. Tačiau terorizavimas persekiojant viešojoje erdvėje nesibaigia, jis pasiekia ir privačią erdvę, kuri užimama maksimaliai, net miegamasis, tualetas ir vonia. Privačiojoje erdvėje žiurkės tampa „kaimynais“, kitaip sakant irgi vaidenasi, jų ir nėra, bet tuo pačiu metu jie yra. Svarbus paminėti čia yra „superklausos“ efektas, kai pradedi girdėti net ką jie kalba ir ne tik, pavyzdžiui, tualete nuleidžiamą vandenį. Technika šiais laikais gali viską! „Superklausą“ paaiškina paprasti GARSO PROJEKTORIAI, kurie per sieną perduoda garsą iš gretimą buto.

Toks terorizavimas persekiojant pirmiausiai veikia psichologiškai, jeigu veikia iš viso, nes realiai nedaromi jokie fiziniai veiksmai, neskaitant technikos, kurie peržengtų ribą ir už kuriuos būtų galima bausti pagal įstatymus. Juk šnekėti ir kelti triukšmą kaimynai gali kiek tik nori, net jeigu su GARSO PROJEKTORIAIS, veikiančiais kiaurai sieną, jie šneka su tavim ar apie tave, iš gretimą buto. Privačios erdvės nelieka, nes viešinamas kiekvienas judesys, ir tai naudojama psichologiniam kankinimui bei terorizavimui.

Nežinau, ar tai nauja taktika, bent jau vakaruose ji labai „populiari“ sprendžiant iš tokį persekiojamą patyrusių žmonių liudijimų. Lietuvoje ji taip pat kaip matau tampa vis populiareesnė, importuota iš „vakarų“ ir vis labiau pamėgta įvairių valstybės grupių ir organizacijų. Tokia taktika ne juokas, nes atima iš žmogaus gyvenimą, užgrobia beveik viską, kaip jau sakiau visas erdves – viešą, privačią ir net žmogaus vidų. Ir provokuoja. O atsakyti nėra kaip. Kaip pakovoti prieš „kaimynų“ garso projektorius, kaip juos užčiaupti?

Aišku, „kaimynai“ iš tikro yra konspiraciniai butai, kurie naudojami pagal schemą „buratinas ir jo draugeliai“, kurie rengia sueigas ir pasitarimus taip, kad girdėtum su savo „superklausa“ viską, ką jie nori. O trauktis nėra kur, nes „buratinas su savo draugeliais“ visur.

Tačiau negaliu sakyti, kad nėra būdų su jais kovoti, vienas iš būdų, kurį aš naudoju yra humoras. Juk į visą situaciją galima pažiūrėti ir šiuo rakursu, nes bent jau mano atveju tokia situacija, kuri tęsiasi šešis metus yra tikrai komiška.

2009-02-23, Kaišiadorys

Filologinės fabrikacijos (1)

Šiame bloge jau bandžiau parodyti, kaip xxx norėdama susidoroti su koku nors nepageidaujamu žmogumi, gali naudoti fabrikavimo matricą. Akivaizdu, kad toks neteisėtas persekiojimas ir kankinimas su psichotronine technika, yra iššūkis Europos civilizacijos pasiekimams, kurių dalį sudaro Žmogaus teisės, ir su tuo normalus žmogus negali taikstyti. Ir geriausias būdas tam užkirsti kelią yra viešumas. Šiame bloge jau bandžiau aprašyti, kaip vykdant neteisėtą telepatinį tardymą-terorizavimą, daromos filologinės fabrikacijos ir siekiama palaužti šitaip kankinamo žmogaus valią. Taip pat bandžiau paaiškinti kas yra fabrikavimo matrica: tai yra žmogaus psichikoje su psichotronine technika kuriama ir klastojama dirbtinė aplinka – mintys, vaizduotė, jausmai, poveikis jutimams, atminčiai ir t.t. – turint tikslą paveikti žmogaus sąmonę, psichologiniu smurtu ir kankinimais išgauti „prisipažinimą“ kabutėse. Psichotroninėmis fabrikacijomis terorizuojant psichologiškai kankinamas žmogus, naikinamas iš vidaus ir taip „ruošiamas“ „legaliam“ procesui. Toks psichotroninis terorizavimas yra akivaizdžiai neteisėtas, nepaisant to prieš mane naudojamas jau šeši metai, tad galima sakyti, kad aš esu pakankamai patyręs ir tylėti neketinu – bus paviešinti visi naudojami filologinio fabrikavimo metodai. Taigi toliau mes ir bandysime pasiaiškinti, kas yra filologinės fabrikacijos, ką svarbu apie jas žinoti, užpuolus fabrikavimo matricą kuriančiai xxx pasamdytai grupei, taip pat kokios yra filologinių fabrikacijų rūšys.

Mano stažas yra 6 metai kančių, kurias teko nelaimė patirti ir ko nelinkiu kitiems. Kad kitiems nukentėjusiems būtų lengviau susidoroti su tokiu teroru, greičiau suprasti telepatinio terorizavimo galimybes ir ribas, šiuo patyrimu nusprendžiau pasidalinti, tikėdamasis, kad žinojimas, ar išankstinis žinojimas, tokias kančias gali palengvinti, jeigu tokia nelaimė užgriūtų. Pirmiausia, teroru svarbu nepasiduoti, tai būtų didžiausia klaida, nes kaip buvo pasakyta „matrica dar nėra suėmusi nei vieno žmogaus“, jos tikslas psichologiškai palaužti ir „paruošti“ žmogų. Tam reikia žinoti, kas yra filologinės fabrikacijos, koks jų ryšys su tikrove, nes dažnai, jei ne beveik visada, jos su tikrove neturi jokio ryšio ir sunkiai uždedamos ant realių faktinių aplinkybių, ko visada turi būti reikalaujama teisme. Nepaisant ryšio su tikrove stokos, jos naudojamos, ar gali būti naudojamos, žmogaus psichologiniam kankinimui, siekiant palaužti jo valią. Norint atlaikyti spaudimą, reikia būti susipažinus su psichotroninio terorizavimo metu naudojamų fabrikavimo metodų esme ir principais. Būtent tai siekiame ir padaryti, nes esame tokį terorizavimą patyrę ir žinome visas, ar daugelį, jo subtilybių.

Jau sakiau, kad atsilaikyti prieš tokį terorą padeda žinojimas, kurio skleidimas yra vienas iš šio blogo tikslų. Apie filologines fabrikacijas, kurių rūšis aš aptarsiu toliau, žinoti reikia štai ką. Tarp sakinio pasakymo žodžiu, arba pagalvoto mintyse, ir tikrovės ryšys vienas prie vieno (1:1) iš paties pasakymo ar pagalvojimo fakto savaime neseka. Pasakyti arba pagalvoti galima bet ką, ir vien pagal sakinį, pagal jo formą ar turinį pasakyti, koks jo ryšys su tikrove neįmanoma, tam reikia išeiti už sakinio ribų ir žiūrėti aplinkybes – ar galima tą sakinį uždėti ant objektyvių aplinkybių. Pavyzdžiui, galiu pasakyti „aš esu milijonierius“. Akivaizdu, kad net juo nebūdamas galiu tokį sakinį pasakyti; tiesą sakant, žmogus gali pasakyti bet kokį sakinį, bet jį pasakęs milijonieriumi nepasidaro, jeigu sąskaita tuščia. Tad, kaip jau sakytą, šiuo atveju, ir daugeliu kitų atvejų, santykio 1:1 tarp sakinio ir tikrovės nėra, santykis yra 1:0. Todėl vien sakiniais remtis terorizavimu užsiimančios grupės negalėtų, jeigu būtų laikomasi įstatymo viršenybės ir būtų uždrausta klastoti įrodymus. Nepaisant to, tokia fabrikavimo taktika, filologinių fabrikacijų darymas, yra naudojamas gasdinimui, kad sufabrikuos bylą ir atitinkamai psichologiniam terorizavimui bei kankinimui.

Tačiau šiuo sakinio (mintyse ar žodžiuose) ryšiu su tikrove galima manipuluoti. Tam naudojami keli pagrindiniai būdai, pavyzdžiui, manipuliacijos kontekstu ir referento pakeitimas bei kiti, apie kuriuos pakalbėsime toliau. Žodis, frazė ar sakinytis turi dvi reikšmes, viena kurių yra sąlygota nominalių žodyninių reikšmių ir sudaro formalų ištarmės turinį. Tačiau ant šio formalaus turinio dar yra uždėdama kita reikšmė ir turinys, kuris yra sąlygotas konteksto, ir nustatanti šios ištarmės ryšį su tikrove, tai yra ar tas ryšys 1:1, ar 1:0, vaidina lemiamą vaidmenį. Pavyzdys: tarkime imame mintyse ištartą sakinį „aš esu milijonierius“. Yra formali šio sakinio reikšmė, nulemta žodyninių reikšmių, bet visas šio sakinio statusas ir reikšmė yra sąlygotas konteksto. Tai, pavyzdžiui, gali būti per televizorių išgirstos, kito žmogaus ištartos arba perskaitytos knygoje frazės pakartojimas mintyse. Matome, kad tokio „komunikacinio akto“ statusas priklauso nuo konteksto, kurį būtina žinoti, vertinant mintį ar ištarmę.

Reikalas tas, kad neatsižvelgiant į kontekstą, su šiuo sakiniu galima daryti praktiškai ką nori, ir jį „siūti“ žmogui, bet jei kontekstas nežinomas arba sąmoningai slepiamas vien sakinytis nepakankamas nustatyti jo ryšiui su tikrove. Sakinytis „aš esu milijonierius“ gali būti, bet tikrovėje sąskaita tuščia, ir jeigu jis „siūnamas“ žmogui, nežiūrint į „ekstralingvistinį“ kontekstą, jis paprasčiausiai neatitinka tikrovės. Dabar įsivaizduokime, kad su minčių fabrikatoriumi sufabrikavus frazę „aš esu tas ir tas“, „aš padariau tą ir tą“, tokios psichotroninės fabrikacijos naudojamos prokuratūroje ar policijoje, ir visas kontekstas yra pašalintas (kuris šiuo atveju yra psichotroninis fabrikavimas), su ja gali net neteisėtai būti bandoma kaltinti žmogų ir neišmanantis filologijos žmogus, arba net teismas, ant tokio kabliuko

gali užkibti ir apkaltinti visiškai nekaltą žmogų vien su filologine fabrikacija. Kad toks triukas xxx neišdegtų, reikia išmanyti apie tokią filologinio fabrikavimo rūšį ir žinoti ką daryti – neleisti manipuliuoti kontekstu: jį pašalinti, susiaurinti arba pakeisti ir iškelti į viešumą tikrą kontekstą. Pastaba: formali arba žodyninė žodžio reikšmė neturi jokio ryšio su jokia konkrečia situacija, ir yra tik abstraktaus objekto įvardijimas. Pavyzdžiui, žodis „medis“ įvardija tik abstraktų esinį ir nieko nepasako apie jokią konkrečią situaciją. Todėl be tikro konteksto formalus sakinio turinys santykio su tikrove nenurodo, kaip buvo parodyta ankstesniuose pavyzdžiuose.

Kita filologinės fabrikacijos rūšis yra referento pakeitimas. Kiekvieno žmogaus praeityje yra masė įvykių, kurie sąmonėje gali būti pervesti į kalbinį ekvivalentą. Kai norima sufabrikuoti bylą, gali būti šiuo kalbiniu įvykio ekvivalentu manipuliuojama, atsiejant jį nuo paties įvykio ir pakeičiant jį taip, kaip reikia fabrikacijai. Tokią fabrikaciją galima vadinti referento pakeitimu, nes įvykis yra referentas, o žodžiai ir sakiniai jį aprašantys – referento kalbinė išraiška. Kaip daromas fabrikavimas. Kiekvienas žodis žodynine ar formalia reikšme kaip jau sakėme turi abstraktų referentą, kuris visada tampomas kartu su žodžiu. Svarbu tai, kad šis abstraktus referentas neturi jokio ryšio su konkrečia situacija, ir atitinkamai tik formalų, o ne konkretų ryšį su tikrove. Toliau, jeigu reikia kokios nors nusikaltimo sudėties, gali būti išsirinktas bet koks parankus įvykis kaip bazė, bet be sudėties ir parenkant reikiamus žodžius su reikiama formaliais referentais, juos atitempiant ir prilipdant juos prie bazės gaunamas sufabriuotas kalbinis įvykis filologinė fabrikacija. Su psichotronine technika, skenuojant atmintį gali būti ieškoma parankių bazių fabrikacijai, ir tą bazę filologiškai ir psichotroniškai apdorojant, sufabriuoti įvykį su pageidaujama „sudėtimi“.

Kaip referentas pakeičiamas galima pailustruoti tokiu pavyzdžiu. Teisėjui ant stalo prokuroras padeda lėkštę su slyvom ir pasako: „štai lėkštė su obuoliais“. Akivaizdu, kad prokuroras referentą pakeitė, taip pat aišku, kad teisėjas tai pamatytų iš karto ir pasakytų: „suklydote, čia slyvos, o ne obuoliai“; dėl labai paprastos priežasties – jis gali patikrinti. Bet kaip būtų jeigu teisėjas patikrinti negalėtų, nes prokuroras tik pasakotų apie „lėkštę obuolių“ ir teisėjas neturėtų galimybių patikrinti. Akivaizdu, kad vien sakinių neužtenka, teisėjas turėtų reikalauti įrodymų ir jeigu jų nebūtų, sakiniai turėtų būti atmesti. Toks yra referento pakeitimas: prokuroro išarta frazė: „štai lėkštė su obuoliais“ neatitinka realaus referento – slyvų. Būtent tokį triuką aš ir vadinu filologine fabrikacija, pakeičiant referentą. Akivaizdu ir vėl: kad būtų galima išsiaiškinti, vien žodžių, frazių ir sakinių neužtenka, reikia išeiti už kalbos ir pateikti ne filologinių fabrikacijų, bet tikrų įrodymų. Kitų žmonių išartų sakinių taip pat gali neužtekti, nes kiekvienas žmogus gali pasakyti bet kokią sakinį, ir gali iškrėsti tokį patį triuką, kaip ir prokuroras.

Tęsim toliau. Su minčių skaitymo ir fabrikavimo technika galimos įvairios manipuliacijos su mintimis. Viena iš tokių manipuliacijų yra vadinamasis „supratimo prisiuvimas“, kai nežiūrimas kontekstas, apie kurį jau kalbėjome, kai nežiūrimas net konkretus turinys ir jo ryšys su tikrove (1:1 ar 1:0), bet žiūrima tik pati tema ir raktiniai žodžiai, kuriais bandoma sufabrikuoti sąsają su koku nors įvykiu. Pavyzdžiui, turėdamas informacijos iš žiniasklaidos žmogus pagalvoja apie kokį nors įvykį, tarkim Japonijos miestų bombardavimą branduolinėmis bombomis, įvykdytą per II pasaulinį karą amerikiečių (aišku tai tik pavyzdys, kokie pavyzdžiai artimesni mūsų dienoms galėtų būti pagalvokite patys). Tokiu atveju gaunamas įvykis, nustatoma tema mintyse (net jeigu tikra minties forma yra „branduolinio bombardavimo metu dar nebuvo gimęs“), ir vien pagal temą ir įvykį bandoma išvesti nesamas sąsajas ir prisiūti įvykį žmogui, nors toks prisiuvimas yra akivaizdus absurdas. Pavyzdžiui, man tardymo matrica net bandė prisiūti II pasaulinį karą, aišku nesėkmingai, nes tada dar net gimęs nebuvo.

Norint išlukštenti tokio tipo fabrikacijas, užtenka žinoti, kokių dviejų rūšių asociacijos gali pasitaikyti. Yra „vertikalios“ asociacijos, susijusios su to žmogaus gyvenimo realiais įvykiais, bet yra ir „horizontalios“ asociacijos, kurios nurodo tik į įvairius informacijos šaltinius: knygas, laikraščius, filmus arba kitų žmonių pasakojimus. Gali būti bandoma provokuoti įvairias asociacijas, ir neatsižvelgiant į šį skirtumą tarp vertikalių ir horizontalių asociacijų, daryti filologinės fabrikacijas ir „siūti“ žmogui įvykius. Jau sakiau, kad vien sakinio (minties) neužtenka, kad būtų galima nustatyti ryšį su įvykiais, nes asociacija gali būti horizontali, nurodanti tik iš kitų šaltinių gautą informaciją. Tokių fabrikacijų darymas taip pat yra vienas iš psichologinio kankinimo būdų, kai grasinama sufabrikuoti bylą, norint palaužti žmogaus valią.

Yra dar vienas variantas, kai provokuojamas supratimas, užuominomis duodant pakankamą informaciją, kad tardomas žmogus galėtų pats padaryti išvadą, kuri yra užuominos supratimas. Pavyzdžiui, užtenka pasakyti $2 + 2$ ir žmogus be tolesnės informacijos supranta, kad $bus = 4$. Tada bandoma tokį rezultatą, supratimą, prisiūti žmogui, kuris pagalvojo. Norint neužkibti ant tokio kabliuko, reikia žinoti, kas yra mintis-supratimas, kokia supratimo visa reikšmė ir struktūra, kurios dalis galvojant dažnai yra tik menama. Supratimas yra pagalvojimas, KAŲ GALVOJA AR GALI GALVOTI KITI ŽMONĖS, YPAČ DARANTYS UŽUOMINĄ. Tokia yra visa supratimo struktūra ir jis visada nurodo ne į suprantantį žmogų, bet į aplinką. Jeigu nori prisiūti, pavyzdžiui, kokį nors įvykį ir daro į tai užuominas, arba net be užuominų, žmogus gali pagalvoti: TAŲ IR TAŲ nori prisiūti man, nors aš su tuo neturiu nieko bendro. Darant šitokią filologinę fabrikaciją, tokią mintį galima apauginti filologinėmis fikcijomis, ir pakeitus referentą net bandyti prisiūti įvykį. Darant tokio

tipo fabrikaciją dažnai šalinamos žemesnio lygmens reikšmės (žodis, frazė, sakinys) ir imama tik visos išstarmės tema. Jeigu ta tema susijusi su įvykiu, daroma nesanti asociacija ir bandoma tą įvykį prisiūti niekuo dėtam žmogui, kuriam buvo išprovokuota horizontali asociacija.

Svarbu suvokti, kad supratime nuoroda visada yra ne į žmogų, kuris tokius ar panašius dalykus supranta, bet į tą žmogų, kuris daro užuominas, pavyzdžiui, tardymo metu, teisėto ar neteisėto telepatinio tardymo. Šiuo atveju bylą fabrikuojantys žmonės taip pat apsimeta durneliais ir žiūri tik į formalizuotas, ne realias, reikšmes ar net tik į temą, nekreipdami dėmesio į visą minties formą, į tą dalį, kuri mąstyme yra menama dalis, nors ji yra svarbiausia.

Kiti filologinio fabrikavimo metodai yra paprasti ir primityvūs, aiškūs ir be jokių teorijų. Pavyzdžiui, žmogus žiūri televizorių, skaito knygą ir mintyse kartoja ką girdi ar mato. Tokios mintys yra tik mintys-citatos, bet izoliavus jų kontekstą ir naudojant tik formalų turinį, galima bandyti tą mintį prisiūti žmogui. Patobulintas variantas galėtų būti, kai žmogus mintyse cituoja terorizuotojų per VOICE TO SKULL pasakytus žodžius ir jie yra prisiuvami niekuo dėtam žmogui. Ir galiausiai yra technologinės priemonės, kuriomis galima generuoti bet kokį minčių srautą žmogaus sąmonėje, tokį prietaisą aš vadinu minčių fabrikatoriumi, ir taip technologiškai sufabikuotas mintis bandyti prisiūti žmogui, jas bandant susieti su kokiais nors įvykiais. Vaizduotės fabrikatorius yra atskira tema, ir įrašė apie filologines fabrikacijas mes nekalbėsime.

Tokia yra glausta filologinių fabrikacijų apžvalga. Prieš mane jos yra naudojamos terorizavimui ir psichologiniam kankinimui. Nei viena filologinė fabrikacija nesutampa su jokių objektyviu įvykiu, todėl visos filologinės fabrikacijos yra niekinės vertės. Tačiau toks psichologinis smurtas labai apkartina gyvenimą, griaua pasitikėjimą visuomene ir valstybe, kuri leidžia tokį žiaurų ir nežmonišką elgesį. Be filologinių fabrikacijų, kurios yra nerimtos, gali būti naudojamos ir grynai technologinės išorinės fabrikacijos, bet tai ne šio įrašo tema. Psichotroninės fabrikacijos:

1. Fabrikavimas su minčių fabrikatoriumi, generuojant užprogramuotas mintis,
2. Fabrikavimas, naudojant Voice to Skull (arba ausų implantus), kalbant patiems į sąmonę ir įrašinėjant savo žodžius.

Filologinės:

1. Referento pakeitimas.
2. Manipuliavimas kontekstu.
3. Supratimo ką kiti galvoja prisiuvimas.
4. Horizontalių asociacijų kūrimas, provokavimas ir prisiuvimas.

5. Citatų prisiuvimas.

2009-03-01, Kaišiadorys

Brave new world

Internetė, didžiausiam informacijos šaltinyje aprėpiančiame visą planetą, yra gausybė tinklalapių su straipsniais ir liudijimais, kuriuose kalbama apie psichotroninį žmonių valdymą ir psichotronines atakas, kurių tikslas pakenkti žmogui – jį kontroliuoti, psichologiškai ir fiziškai kankinti ir galiausiai susidoroti.

Apie tai, kas išdarinėjama su žmonėmis pasaulyje su tokia technika, kuri kol kas visur, išskyrus kai kurias valstybes, yra paslaptis, galima paskaityti tinklalapiuose <http://www.mindcontrolvictim.blogspot.com/>
<http://www.raven1.net/mcf/victm-hm.htm>

Juose tarsi sutartinai – o tai yra stulbinantis dalykas – kalbama apie tą patį persekiojimą, spindulinius ginklus ir psichotroninį valdymą, kurį jie patyrė asmeniškai.

Apie psichotroninius ginklus kalba ne tik nukentėję ar liudininkai, bet užuominų galima rasti ir oficialiuose teisiniuose dokumentuose. Pavyzdžiui, pateikiama ištrauka iš Europos parlamento Rezoliucijos, kurioje minimas psichotroninis manipuliavimas žmonėmis.

The Resolution:

23. Calls on the European Union to seek to have the new 'non-lethal' weapons technology and the development of new arms strategies also covered and regulated by international conventions;

24. Considers HAARP (High Frequency Active Auroral Research Project) by virtue of its far-reaching impact on the environment to be a global concern and calls for its legal, ecological and ethical implications to be examined by an international independent body before any further research and testing; regrets the repeated refusal of the United States Administration to send anyone in person to give evidence to the public hearing or any subsequent meeting held by its competent committee into the environmental and public risks connected with the HAARP programme currently being funded in Alaska;

25. Requests the Scientific and Technological Options Assessment (STOA) Panel to agree to examine the scientific and technical evidence provided in all existing research findings on HAARP to assess the exact nature and degree of risk that HAARP poses both to the local and global environment and to public health generally;

26. Calls on the Commission to examine if there are environmental and public health implications of the HAARP programme for Arctic Europe and to report back to Parliament with its findings;

27. Calls for an international convention introducing a global ban on all developments and deployments of weapons which might enable any form of manipulation of human beings;

Puse lūpų, iš vienos pusės, kalbama apie psichotroninio poveikio uždraudimą Europos Sąjungoje, bet iš kitos pusės mokslininkai kuria vadinamuosius nemirtinus ginklus, kuriems priklauso ir psichotroninis ginklas, ir net rengia konferencijas, susijusias su nemirtinų ginklų kūrimu ir panaudojimu prieš civilius gyventojus. Susipažinimui, kas viešinama apie „nemirtinus ginklus“ konferencijose:

<http://www.nonlethal-weapons.com/>

Ką jau kalbėti apie tai, kas neviešinama apie psichotroninius ginklus ir kaip jie iš tikro valstybės ir mafijos yra naudojami prieš žmogų.

Reaguojant į tokią informaciją, visuomenėje kyla tokie klausimai: »Ar įmanoma techniškai veikti ir valdyti žmogaus psichiką?« ir »Kas yra tos grupės, užsiimančios tokiu psichotroniniu žmogaus kankinimu?«

Neapgalvoti ir nepagrįsti beveik refleksiški atsakymai tokie: tokios technikos nėra ir tai neįmanoma ir kadangi tokių grupių psichotroninio persekiojimo aukos negali nurodyti, tariama, kad jų nėra.

Kyla natūralus klausimas: Kas yra tai, ką patiria psichotroninio persekiojimo aukos? Juk šis refleksyvus atsakymas, kad psichotroninės technikos nėra ir toks valdymas mokliškai neįmanomas, švelniai tariant neatitinka tikrovės. Moksliniai tyrimai buvo vykdomi per visą 20 a. ir ji nėra neįmanoma, nes psichikos ir kūno spindulinis valdymas, neprieštarauja jokiems moksliniams dėsniams. O jeigu technika vis dėlto yra, tai yra ir grupės, kurios ją naudoja ir tos grupės turėtų būti galingiausios ir įtakingiausios.

Kas jos yra visi žinome: Kas valdo didžiausius finansus ir mokslininkų komandas, Kas steigia slaptas laboratorijas ir vykdo visuomenės nekontroliuojamus mokslinius tyrimus – tai yra ne kas kita kaip Valstybės organizacija. Reikalavimas pagauti už rankos su psichotroniniu prietaisu kišenėje yra naivus ypač kai nukentėjęs yra paprastas žmogus.

Kaltinti fantazijomis ir kliesiais liudytojus, kurie apie tai kalba yra akivaizdžiai neteisinga. O ir problemos mastas atspindimas internete tiek kiekybine prasme, tiek geografinė prasme yra rimtas ženklas.

Apie psichotroninio ginklo neteisėtą naudojimą kalbama visoje planetoje: Šiaurės Amerikoje, Europoje, Rusijoje, Kinijoje, Australijoje, net Lietuvoje (!). Ir ką tai galėtų reikšti? Tik viena – naujausi psichotroniniai ginklai platinami visame pasaulyje, jų gali nusipirkti kiekviena valstybė ir mafija bei panaudoti prieš žmones.

2009-03-13, Kaišiadorys

Inkvizicija Europoje

Kankinimus pateisinančios racionalizacijos, kuriomis bandoma nuo savęs ir kitų paslėpti išsigimėlišką tokio elgesio prigimtį, turi daug pavidalų – nuo hedonistinio sadistinio mėgavimosi kito žmogaus kančia, patiriant iškreiptą malonumą (tokių sąmonės mutacijų taip pat pasitaiko) iki racionalizuoto, „protingo“ principo „tikslas pateisina priemones“, manant, kad jeigu tikslui pasiekti reikia, galima naudoti kokias tik nori priemones, tarp kurių yra ir žmogaus kankinimas.

Hedonistinio sadizmo viena rūšis, kai vaizduotėje piešiamas nesutaikomas egzistencinis priešas kaip tariamo blogio įsikūnijimas, su kuriuo galima elgtis kaip patinka, netgi išsityčioti matant jo kančią ir bejėgiškumą ir pajausti savo beribę galią, nekalbant jau apie paprastą mėgavimąsi niekuo dėto žmogaus kančia, vien savo malonumui, jei reikia nuimant nuo savo galvos ragus ir uždedant juos aukai.

„Protingas“ sadizmas vadovaujasi „protu“, racionaliais išprotavimai ir žmogaus, jo silpnų vietų, pažinimu, kai reikia valdyti ir nugalėti, o skausmas ir kančia yra, matyt, pati silpniausia žmogaus vieta. Niekas nenori patirti skausmo ir dažnai atsisako visko, kad tik jo išvengtų ir atiduoda sadistui pergalę, jei tai kovos situacija.

Matome, kad hedonistai yra savo iškreiptos prigimties nelaisvėje, o racionalistai – ideologijos ir aplinkybių aukos. Trumpai tariant yra daugybė tokių kaukių, nuo „sadistui patinka“ iki „taip reikia“, kurių vardijimas nėra šio įrašo, kuriame pabandydysime pažvelgti į valstybės sadistinių priemonių naudojimo ideologinius kontūrus, tikslas.

Skausmas ir kančia yra realūs. Tai yra intensyviausia realybė, kokią tik žmogus gali patirti, nors tai patiriama tik išimtinėmis sąlygomis, kovojant dėl fizinio išlikimo. Kai tai „natūrali“ kova, ribinėse situacijos su mirtimi, skausmas yra palyginti neilgai trunkanti būseną, nuo kurios išvaduoja mirtis. Tai yra natūralus skausmas, jis retai kada peržengia ribą, o jeigu peržengia, įsijungia sąmonės apsaugos.

Tačiau kankinimo ir kančios technologijos šią būseną gali pratęsti iki begalybės, kai reikia dėl vienos ar kitos priežasties – sadistui pajausti savo galią, patenkinti išsigimėlišką įgeidį, pavyzdžiui, atkeršyti, arba pasiekti savo tikslą. Per visą istoriją valstybių ir organizacijų buvo naudojami inkviziciniai metodai, ir tai parodo du dalykus: žmogaus moralinę degradaciją ir kankinimų efektyvumą.

Mūsų dienomis situacija yra labai dviprasmiška, kai viena vertus kankinimai yra oficialiai draudžiami, bet realiai vis tiek naudojami, taip pat ir Lietuvoje. Spektaklis vaidinamas, tad norint naudoti kankinimus reikalingos gudrybės. Jos yra nesudėtingos: nuo paprastos

visuomenės izoliacijos nuo realių įvykių naudojant propagandą, iki technologinių, kai skausmas sukeliamas pačiame žmogaus centre, smegenyse, naudojant psichotroninę techniką, nepaliekant jokių išorinių fizinių pėdsakų ant kūno, kad žmogus žalojamas.

Skausmas yra realus ir nepakeliamas. Ir valstybė, ypač teisėsauga, jį linkusi naudoti pasiekti savo tikslui, nes skausmas valdo žmogų, žmogus stipraus skausmo ilgai iškęsti negali, tad kas valdo skausmą, gali valdyti ir žmogų. Tad skausmas yra ne kas kita, kaip žmogaus valdymo priemonė. O šiais laikais labiausiai apie valdžią svajoja valstybės organizacija ir valdžios pamišėliai.

Žmogaus teisių mirażas sklaidosi ir kankinimų draudimas pasirodo besanti tuščia retorika. Barbarai sugrįžta, o gal jie net nebuvo niekur išnykę. Rytuose nebuvo tikrai. Bet ar įmanoma patikėti, kad tie patys barbarai, nesibodintys mėgautis savo žiaurumu, sugrįžta ir į vakarus? Belieka įsteigti Europoje inkvizicijos ministeriją ir legalizuoti galutinai, nes to kas vyksta vis tiek nepaslėps joks spektaklis. Žmonės sužinos viską.

Kas vyksta Lietuvoje. Susidorojama su žmonėmis, fabrikuojamos bylos, nesibodima naudoti kankinimus, kai reikia rezultatui. Priedangos paprastos – tai informacinė izoliacija ir iliuzijų rezervato bei spektaklio palaikymas, kad nesužinotų visuomenė. Sau apgauti naudojama ideologija ir racionalizacijos, apie kurias jau kalbėjome. Vienu žodžiu valstybės ir jos organizacijų *monstrum in animo* klesti ir tarpsta, o mūsų negelbsti jokie įstatymai.

Inkvizicijos kablys kaip valdžios simbolis Lietuvoje ir Europos Sąjungoje. Ar žmonės pabūgs jo, ar sugebės deramai atsakyti? Tai parodys netolima ateitis, nes „nemirtiniais“ kankinimo ginklais apginkluojami visų pasaulio rezervatų aktoriai.

2009-04-06, Kaišiadorys

PsP aukos gyvenimas

Nematomas karas

Ne viskas kas nematoma yra netikra. Yra daug dalykų, kurie nematomi, bet tikri ir juos galima paversti matomais arba kitaip juntamais netiesiogiai. Pavyzdžiui, elektromagnetinių bangų matomas tik nedidelis spektras, o kitus dažnius galima matomais paversti tik netiesiogiai.

Šis pastebėjimas kalbant apie psichotroninius ginklus yra svarbus dviem aspektais: pirma, žmogus turi matomą ir nematomą pusę, antra ginklas kaip prietaisas veikdamas išnaudoja tiek matomą, tiek nematomą dalį. Žmogaus kūnas yra matomas, o sąmonė nematoma. Bet vargu ar kas teigs, kad sąmonės nėra, kad ji neegzistuoja, nes patys yra sąmonė. Dėl šios matomumo ir nematomumo dermės atsiranda problema, kai žalojama sąmonė. Ji nematoma, todėl nematomos ir jos žaizdos, visiškai kitaip nei kūno žaizdos, kurias nustatyti ir iširti nėra jokių problemų.

Nematydami viso problemos rimtumo, kai užpuolama žmogaus sąmonė, neišgilinę į reikalo esmę pareiškia: sąmonės žaizdų nesimato vadinasi jų nėra. Bet tai visiška netiesa.

Su psichotroniniu ginklu situacija ir problema panaši. Jis susideda iš matomos dalies, kuri dažnai užpultam valstybės žmogui neprieinama, bet taip pat ir nematomos. Ir būtent nematoma dalis yra atakos smagaly. Bet negudrūs žmonės arba patsidavėliai pareiškia: nieko nematom, vadinasi niekas nepuola, nieko nevyksta.

Bet mes jau pastebėjome, kad yra nematomų dalykų, kurie vis dėlto realūs, kad ir tos pačios elektromagnetinės bangos, kurių privalumais šiais laikais naudojames vos ne kiekvienas. Nematomus dalykus matomais paverčia netiesioginės priemonės – televizoriuje matome vaizdą, telefone girdime garsą, kurį tiksliai perduoda kažkas nematomas, bet realus.

Tokie elementarūs pavyzdžiai turėtų padėti patikėti ir tuo, kas nematoma, bet vis tiek yra tikra, nes paliudyta žmonių – pats žmogus savo sąmonės žaizdas suvokia nesunkiai.

Liudininkas esu ir aš.

Apie mane

Nematomo valdymo laikotarpis gali trukti visą gyvenimą, apie kurį žmogus sužino tik prasidėjus atviro puolimo stadijai. Iki to net nenutuokia kas vyksta. Mano atveju latentinis laikotarpis buvo labai ilgas, trukęs beveik visą gyvenimą (iki 28 metų).

Iš trisdešimt trijų pragyventų metų a) trys pirmi buvo normalūs (kiek galiu atsiminti), b) nuo trijų iki penkiolikos metų yra latentinis psichotroninio valdymo laikotarpis, c) nuo penkiolikos iki dvidešimt aštuonių yra slapto žlugdymo laikotarpis, ir nuo d) dvidešimt aštuonių iki trisdešimt trijų metų yra atviro psichotroninio kankinimo ir susidorojimo laikotarpis.

Visus taškus ant „i“ galiu sudėlioti dabar, žiūrėdamas iš paskutinio laikotarpio perspektyvos, kai buvo daug kas atskleista. Išoriškai nematomas poveikis nebuvo suvokiamas kaip psichotroninė agresija, bet dabar aišku, kas visa tai buvo, nes situacija išsirutuliojo į savo „logišką“ pabaigą – atvirą ir nepaslėptą agresiją.

Svarbu yra Lietuvos valstybės atkūrimo data 1990 metai – tuomet man buvo penkiolika metų ir latentinis laikotarpis, grubiai tariant, perėjo į žlugdymo laikotarpį.

Su tuo, kas nematoma pakovoti yra sunku, net paprasčiausiai identifikuoti. Bet žiūrėdamas atgal galiu padaryti kelias išvadas. Poveikis labai selektyvus ir veikia visur, todėl dera galvoti apie implanto arba implantų naudojimą. Toliau pirmas ryškus psichotroninis poveikis ir normalios būsenos pasikeitimą į nenormalią yra iš maždaug trijų keturių metų amžiaus (1978-9 m.). Tad tai yra tuometinės valdžios darbas.

Kokius eksperimentus Sovietinė valdžia išdarinėjo su miestelio vaikais, kuriame gyvenau visą savo gyvenimą, galiu tik spėlioti. To nepasako net šiuo metu terorizuojanti mane grupė, matyt tai – „valstybinė paslaptis“.

Latentinis laikotarpis

Latentinis laikotarpis nėra įdomus ir turiningas. 3-4 metų amžiaus buvo įjungti proto blokatoriai, ir žaidžiama būsenomis bei valdomas elgesys. Iki šio laikotarpio energijos perteklių jausdavau visame kūne, o minėtu laikotarpiu netikėtai, nei iš šio nei iš to „viskas pasikeitė“. Paskaitę visą šį blogą ir visą jame pateiktą informaciją suprasite, kad „sutrikimo“ versija neįtikinama.

Iš šio laikotarpio galima paminėti vieną faktą, kad turėdamas trylika metų gulėjau ligoninėje ir man buvo daroma operacija su narkoze. Ši operacija galėjo būti panaudota dviem tikslais, kuriuos išsiaiškinti neturiu galimybių. Galėjo būti bandoma išimti implantą, su kuriuo gyvenu nuo gimimo, arba galėjo būti įdėti papildomi implantai, skirti elgesio valdymui.

Kai situacija prieis iki teismo, pabandyčiau šį dalyką išsiaiškinti, jeigu tai iš viso yra įmanoma. Kad ir kaip būtų, ši situacija buvo parengiamasis etapas žlugdymo stadijai, kuri prasidėjo nuo penkiolikos metų. Nes dabar matau, kad jau tada buvo pradėta

valdyti mano elgesį, nors tai buvo daroma taip, kad nebūtų galima suprasti ir kad atrodytų, kad tai mano elgesys.

Ką aš vadinu poveikiu elgesiui. Elgesys valdomais dviem būdais: pirma, valios blokavimu, kai padaroma, kad negalėtum ko nors daryti, pavyzdžiui, nori paskaityti knygą, bet negali, nes taip valdomos valios ir kitos sąmonės būsenos. Antra, noro centro programavimu, kai padaroma, kad ko nors norėtum. Ši būseną ir tokia kankinanti, kad valdomas net elgesys – kol programos neįvykdai, tol neišjungiamo būseną.

Tokia tad yra elgesio inžinerija, su kuria galima valdyti beveik kiekvieną žmogaus judesį ir formuoti gyvenimą. Žmogus su valdymo implantu paverčiamas tikru robotu, nors nežinodamas apie psichotroniką galvoja, kad sprendžia jis pats.

Žlugdymo laikotarpis

Visi įdomumai prasideda nuo penkiolikos metų, kai buvo iškovota nepriklausomybė, o mano gyvenime prasidėjo žlugdymo laikotarpis. Buvo paslapčiomis pradėtas naudoti minčių generatorius ir bandoma padaryti poveikį mano mąstymui. Nors tas poveikis buvo gana keistas. Viena vertus mokykloje buvo naudojami proto ir mąstymo blokatoriai, dėl ko visą gyvenimą turėjau „mąstyti su burna“, bet kita vertus generuojamos mintys „sukurk superginklą“, „turi sukurti genialią teoriją“, „sukurk psichotroninį ginklą“.

Kankinimų laikotarpiu minčių generatorius naudojamas kitiems tikslams, fabrikacijų darymui, bet žlugdymo laikais padarydavo ir tokių pokštų, nors tuo pačiu buvo naudojami ir blokatoriai, atsimentu net įvykį, kai mąstymas mokykloje buvo užblokuotas tiek, kad per pamoką, per kurią turėjome rašyti literatūros rašinį laisva tema „apie savo senelį“, per visą pamoką negalėjau parašyti nei vieno sakinio.

Šiuo žlugdymo laikotarpiu tyčiojimasis pasiekė apogėjų, kurį iki galo suprasti galiu tik dabar. Buvo naudojama tokia elgesio inžinerija, kuri buvo reikalinga viso mano gyvenimo ir karjeros sužlugdymui. Iš pradžių buvo bandoma padaryti, kad negaučiau vidurinio išsilavinimo, neleidžiant mokytis ir naudojant kankinimo būsenas.

Buvo sunku net suvokti kas dedasi, nes per visą savo gyvenimą nežinojau, kokia yra normali žmogaus būseną ir kad tikras žmogaus mąstymas yra ne su burna, bet tikru mąstymo centru. Ką jau kalbėti apie šneką, kuri blokuojama nuo trijų metų.

Tačiau tai buvo ne bet koks tyčiojimasis ir sadizmas, bet rafinuotas sadizmas. Tad sugebėjau gauti vidurinį išsilavinimą ir net įstojau į universitetą, nes „man buvo leista“, bet vien tam, kad iš manęs jau minėtais būdais išsityčiotų su elgesio ir kitų protinių sugebėjimų

psichotroniniu valdymu. Kaip pats tuo metu galvojau, 1995 metais mečiau universitetą, „savo noru“.

Kam visa tai buvo daroma, koks tai buvo „eksperimentas“, dabar sunku suprasti. Jeigu norėjo implantu, galėjo pasiimti netempdami gumos visą gyvenimą. Jeigu buvo tiriama galimybė visą gyvenimą valdyti žmogų, tai yra grubus žmogaus teisių pažeidimas. Bet kadangi tai paprastai nematomas valdymas, jis yra sunkiai apčiuopiamas ir užfiksuojamas.

Taip pat tikėtina, kad po perversmo, atkūrus nepriklausomybę, valstybė užvaldė implantų valdymo techniką ir visą gyvenimą, nuo penkiolikos metų iš manęs tyčiojosi, patys nežinodami kodėl, o dabar nori pasiimti implantą. Šiam tikslui 2003 metais buvo pradėta puolimo studija ir kankinimo laikotarpis.

Kankinimo ir susidorojimo laikotarpis

Aišku, tai gali būti pokštas, bet terorizuotojų grupė kalba apie „genijaus kapsulę“. Realiai manau galiu turėti KGB paliktą smegenų valdymo psichotroninį implantą, su kuriuo galima tiek blokuoti gabumus, tiek juos stimuliuoti. Realiai tai gali būti smegenų blokavimo, stimuliacijos ir valdymo implantas, kurio poveikis iš neigiamos pusės buvo su komentarais aktyviai rodomas 2003-2009 metais.

Apie kapsulę pirmą kartą per Voice to Skull išgirdau 2003 metų vasarą, kada prieš mane buvo pradėta puolimo studija. Viskas prasidėjo nuo gaujinio pjūvimo universitete, į kurį įstojau 2000 m. ir darbe per vasaros atostogas. Baigiantis atostogoms vieną vakarą buvo įjungta „balso į galvą“ ir „minčių į galvą“ technika ir šis įjungimas buvo kulminacija visą vasarą trukusio persekiojimo. Prasidėjo susidorojimo studija ir pačią pirmą atviro susidorojimo dieną išgirdau minint „kapsulę“.

Buvo pasakyti tokie žodžiai: „ką dabar darysim su kapsule“. Šie žodžiai buvo su Voice to Skull pasakyti žodžiai.

Patyriau psichotroninį šoką ir atsidūriau ligoninėje, kur be psichotroninio terorizavimo, „minčių srauto“ galvoje programavimo, prisidengiant vaistų naudojimui buvo įjungta tokia kankinimo būseną, kad nesinorėjo gyventi. Negalėjau ramiai išbūti nei sekundės visą dieną turėdavau vaikščioti iš vienos vietos į kitą, o atsisėdęs iš skausmo ir kančios linguodavau į priekį ir atgal.

Toks kankinimas truko du metus nuo 2003 iki 2005 metų. Pažeidžiant baudžiamąjį kodeksą ir konstituciją. Kankinimas trukęs visą dieną nuo prabudimo ir užmigimo po dviejų metų buvo nutrauktas, bet palikti kiti kankinimo metodai, vienas iš kurių yra fabrikavimas su minčių ir vaizduotės fabrikatoriumi. Kaip mąstyme

daromos filologinės fabrikacijos yra aprašyta viename iš šio blogo įrašų.

Kas už viso to stovi?

Galima spėti, kad už viso to stovi organizacija, vadinama „valstybe“. Tik šios organizacijos žmonės, visą gyvenimą nebaudžiami galėtų pažeidinėti įstatymus ir kankinti žmogų. Ši organizacija veikia pasidalinusi funkcijomis ir persekiojimo funkcija yra perduota tam tikriems padaliniais. Visų pirma „valstybės organizacijos“ „teisėsaugos“ padaliniais.

Smulkiau kol kas neišsiaiškinau ir tai yra ateities užduotis.

Techninė pusė

Šiame bloge pateikti patentai rodo, kad yra dvi galimybės vykdyti nematomą ir nepaskelbtą karą prieš žmones: poveikį daryti galima su implantais arba su spinduliais per atstumą. Tikėtina, kad naudojamas visas kompleksas galimybių, kuris yra ne vienas prietaisas, bet keli, nes smegenims galima daryti labai įvairų poveikį.

Pavyzdžiui, galima programuoti elgesį, fabrikuoti mintis ir vaizduotę, daryti poveikį atminčiai, sukelti skausmą ir kančios būseną, valdyti kūno funkcijas. Naivu būtų tikėti, kad naudojamas vienas universalus prietaisas. Kaip sakiau gali būti naudojamas visas kompleksas priemonių su įvairiomis funkcijomis. Gali būti derinamos implantų technologijos su nuotoliniu spinduliniu ginklu. Šiame įrašė kalbėti apie paviešintas psichotroninio poveikio galimybes neužsiimsiu, nes patentai pateikti kituose įrašuose.

Svarbus klausimas yra įrodymai, kad mano kūne yra implantai. Jeigu būtų galima padaryti nepriklausomą tyrimą, tai jau būčiau padaręs. Bet kadangi valstybės organizacija kontroliuoja visas diagnostikos įstaigas, toks tikrinimas manau būtų tuščias laiko švaistymas. Pasakytų, kad jokių implantų nerado ir viskas tuo užsibaigtų.

Pabaigai

Kodėl tokio nematomo karo viešinimas yra svarbus? Pirma - fabrikavimas ir kankinimas pasiekęs tokį laipsnį, kad atrodo netoli atomazga ir aš ilgai negyvensiu. Mane grasina nužudyti, kad galėtų pasiimti implantą. Antra – ši istorija parodo kokiam pasaulyje gyvename ir išsklaido visas iliuzijas, taip pat parodo kokios gresia pasekmės, kai tokie implantai taps norma. Tikimybė tokia, kad gali netgi būti sugražinta vergovinė santvarka, jeigu dabartinę santvarką laikysime laisva, kas kelia abejonių, nusiėmus nuo akių visas matricas.

2009-04-21, Kaišiadorys

Apie organizaciją ir valdymą

Monstrum in animo anatomija

Panagrinėkime vieną iš egzistencinių tipų, kurį apibūdina galios principu pagrįsta sąmonė, besireiškianti galios siekimu. Tokį egzistencinį tipą bandė aprašyti F. Nietzsche savo filosofijoje, kurios viena iš pagrindinių sąvokų yra valia viešpatauti. Mano tikslas yra ne komentuoti ar atpasakoti Nietzsches filosofiją, bet įžvelgti tiesą, nusakančią tokį egzistencinį tipą. Tokį egzistencinį tipą, kuris siekia viešpatavimo apibūdina dvi sąvokos, kurias išsiaiškinę galėsime suprasti šio egzistencinio tipo esmę. Sąmonė yra žmogus ir kai žmogų apibūdina galios siekimo psichologija, mes turime valia viešpatauti pagrįstą egzistencinį tipą. Norint suprasti šį egzistencinį tipą, reikia suprasti sąmonės ir galios santykį. Pirmiausiai apibrėžkime, ką reiškia siekti galios: galios siekimas yra bandymas kitą palenkti savo valiai. Sąmonė siekdama kitą palenkti savo valiai, siekia galios. Kuo daugiau tokių „kitų“, tuo daugiau galios. Tokios galios prigimtis yra socialinė, nes galios siekimas pirmiausiai reiškiasi socialinėje plotmėje, santykiuose su kitais žmonėmis. Šį socialinį principą galima apibūdinti dviem žodžiais „organizacija“ ir „monarchinė struktūra“.

Pabandykime pažvelgti į galios siekimo ištakas, kuo grįstas kito palenkimas savo valiai. Šioje plotmėje situacija yra sudėtinga ir yra daug niuansų. Iš pirmo žvilgsnio gali atrodyti, kad paprasčiausias paaiškinimas yra toks, kad šis palenkimas savo valiai kyla iš pranašumo. Tačiau klausimas koks tas pranašumas yra tikrovėje. Tai gali būti tiek proto pranašumas, tiek paprastos primityvios jėgos, nukreiptos prieš kitą, pranašumas. Pranašumas būna kokybinis, tai būtų proto pranašumas, bet pranašumas būna ir kiekybinis, tai yra jėgos pranašumas. Nepaisant esminio skirtumo rezultatas tas pats, palankios sąlygos kitą žmogų palenkti savo valiai. Pučiantis organizacijai, tokios palankios aplinkybės darosi vis labiau palankios ir gali atsitikti taip, kad bus imama nekreipti dėmesio į kokybinį aspektą – tikrą pranašumą. Aišku, tai du išgryninti variantai, kurie realybėje yra susimaišę: kokybė gali naudotis ir kiekybe, kai reikia, o kiekybė kokybe, kada sugeba. Tad matome, kad yra primityvus palenkimas savo valiai ir rafinuotas.

Grįžtant prie ištakų klausimo, iš kur atsiranda toks siekis? Sakėme, kad tai gali būti pranašumas, tačiau vien jis visko paaiškinti negali. Paradoksaliai kalbant, galios siekimas kyla iš silpnumo – galios yra per mažai, todėl jos reikia siekti. Silpnumas yra grėsmė išlikimui, todėl čia veikia savisaugos instinktas grėsmės akivaizdoje. Silpnumas ir savisauga susijusi su baime išnykti, tad galios siekime,

galios siekimu pagrįstoje sąmonėje, svarbus sunaikinimo baimės jausmas, kai sunaikinimas laikomas katastrofa. Tokia yra pradžių pradžia. Kai pasiekta organizacija ir sukurtas galios centras, į pirmą planą išeina pranašumo jausmas, ir kitas yra palenkiamas organizacijos valiai dėl galios išplėtimo, kitaip sakant dėl naudos sau. Organizacijai augant išskyla įvairūs tokiai galios siekimu grįstai organizacijai būdingi bruožai, kurie priklauso nuo monarchinės struktūros „viršūnėlės“ – mėgavimasis savo galia ir iš šito mėgavimosi kylančios „pramogos“, taip pat ir darbas – naudos sau siekimas ir galios centro didinimas. Naujaisiais laikais šios pramogos ir „darbas“ daromi naudojant ir psichotroninę valdymo techniką.

Individualioje sąmonėje galios nėra arba jos labai mažai. Jeigu sukurta organizacija, kuri yra „galios mašina“, visa galia yra organizacijoje. Kai individuali sąmonė, kito palenkimu savo valiai kuria organizaciją, iš organizacijos potencialios galios visa galia pamažu pereina į sąmonę siekiančią galios, sąmonė tampa galinga, ji išsipučia, nes ji yra monarchinės struktūros viršūnė – „antžmogis“. Tokioje galios sistemoje antžmogis-organizacija santykis yra toks, kad visa laisvė sutelkta monarchinės struktūros viršuje, o kiti organizacijos nariai yra susaistyti pavaldumo santykiu, jie nėra laisvi ir galima sakyti jų nėra, yra tik antžmogis ir jo organizacija. Tokios galios sistemos ambicijos ir pretenzijos yra beribės ir organizacija savo valiai siekia palenkėti viską, netgi ne vien žmogų, bet ir filosofiją, mokslą, kultūrą, politiką ir pasaulį. Naudojamos įvairios strategijos ir taktikos ir šiame žaidime naudojamosi viskuo: filosofine tiesa, mokslu, ideologija, klasine struktūra su skirtingomis teisėmis ir laisvėmis ir t.t. Palenkimo savo valiai principas veikia be išimčių, niekas nepaliekamas ramybėje ir tokią valią viešpatauti gali sustabdyti tik kitas galios centras.

Galios sistemoje antžmogis-organizacija santykis tarp antžmogio, monarcho ir organizacijos vystosi iki tokio etapo, kai jie pradeda išsiskirti ir organizacija kaip galios mašina tampa svarbesnė, didesnė vertybė nei antžmogis, nes organizacija yra ar gali būti daug ilgaamžiškesnė nei pats antžmogis. Aišku, atsiranda įvairios „dinastinės“ sistemos, bet jos dažnai iškreipia situaciją, nes kiti monarchai gali neprilygti pirmtakui ir neturėti jokio minėto pranašumo ir būti galingi tik kaip sistemos valdytojai ir kiekybiškai. Taip organizacija eina iš rankų į rankas ir vyksta vidinė kova, nes palenkimas savo valiai ne visada absoliutus ir kitas, ypač stipri sąmonė, iki galo nesunaikinama. Galima sakyti, kad šioje situacijoje sąmonė-galia išsikristalizuoja du egzistenciniai tipai: antžmogio tipas, bet privilegija juo būti yra išskirtinė ir neprieinama bet kam, ir organizacijos žmogaus tipas, kuris tarnauja antžmogui ir organizacijai ir iki tam tikro laipsnio gali naudotis organizacijos galia ir ją plėsti. Organizacijos žmogus taip pat yra galingas kitų, „laisvų“ žmonių atžvilgiu.

Viena iš priemonių valdyti organizaciją, pvz., valstybę, yra ideologija ir semantinės haliucinacijos, kurių antipodas yra filosofija ir tiesa. Bet apie tai toliau.

Tiesos kelias

Nuo seno tiesa buvo suprantama kaip atitikimas tarp pasaulio ir žmogaus proto. Savo ruožtu iliuzija yra neatitikimas. Tiesos klausime esminis dalykas yra ar toks atitikimas iš principo yra įmanomas. Idealiai pasaulis atitinka tik pats save ir jis pats sau yra tiesa arba tikrovė. Protas šitaip pasaulio atitikti negali, jis pasaulio tikrovės nedubliuoja idealiai, bet jį reprezentuoja idealizuodamas. Tai taip pat yra atitikimas, nors tai netobulas atitikimas. Tad esminis šio netobulo atitikimo bruožas yra tiesos ir iliuzijos mišinys. Todėl tiesai pasiekti reikalingos pastangos, tiesa nėra lengvai pasiekiamas dalykas, filosofas tiesą turi išlukštenti iš iliuzijų kevalo. Kadangi pasaulio įsiurbimas į sąmonę ir protą vyksta trimis etapais – pirmas etapas yra juslumas, antras etapas yra mąstymas, ir trečias etapas yra kalba – šis „išlukštenimas“ turi vykti kiekviename etape. Idealizacija veikia visuose etapuose įdėdama į pasaulį vis daugiau iliuzijos, galutiniame etape pasaulis gali būti toks iškreiptas, kad tampa tolygus haliucinacijai, maksimaliai iliuzijai ir neatitikimui tarp pasaulio ir proto. Istorijos eigoje tokių iliuzijų ir neatitikimo buvo daug. Iš žinomiausių galima paminėti mitologinius pasaulio pseudoišaiškinimus. Dėka mokslo mūsų dienų pasaulis didele dalimi yra apvalytas nuo tikrovės neatitinkančio mąstymo, iliuzijos vis tiek neišnykusios ir apsivalymas bei tiesos išgryninimas taip pat aktualus dėl organizacijos, skleidžiančios semantines haliucinacijas, ideologijų ir propagandos siautėjimo.

Jau sakėme, kiekviename iš minėto įsiurbimo etapų sąmonėje formuojama reprezentacija. Iš esmės yra dvi reprezentacijos rūšys: juslinis daiktas ir reikšmė. Juslinis atitikimas yra senas ir patikrintas, o reikšminis atitikimas yra naujovė susijusi su žmogaus atsiradimu. Tad galimos yra dvi neatitikimo rūšys: juslinė haliucinacija ir semantinė haliucinacija. Tai yra du filosofijos priešai. Filosofijos paskirtis, kaip jau sakėme bandyti tiesą apie pasaulį išlukštenti iš juslinių reprezentacijų, pamėginti jose naudojant protą įžvelgti tai, kas yra tikra, o kas iliuzija, ypač semantinių haliucinacijų jūroje, kurioje skendi didelė dalis žmonių. Tiesa yra mąstymo blyksnis, leidžiantis iliuzijų masėje įžvelgti tai, ką galima vadinti tikrove. Tai yra filosofo ir filosofijos stichija – tarp daikto ir mąstymo. Tik čia yra žmogui prieinamos tiesos buveinės vieta, kitur jos nėra. Norint geriau suprasti šią tiesos ir filosofijos stichiją, reikia išgryninti tiek vieną, tiek kitą jos dalį, tiek daiktą, kuris priklauso pasauliui, tiek mąstymą, kuris priklauso sąmonei. Kas yra tiesa mes jau žinome – tai yra pasaulio ir sąmonės susitikimo vieta, arba kaip buvo pasakyta, pasaulio ir sąmonės atitikimas „vaizdinyje“.

Visa tai turint omenyje, filosofijai reikia priešpastatyti pseudofilosofiją, kuri vadinama ideologija ir propaganda, skleidžiama organizacijos ir naudojama žmonių valdymui. Ar ideologija yra toks pasaulio ir sąmonės atitikimas, kad pastaroji būtų jeigu ne lygi, tai bent tolygi pirmajai. Ideologija gali naudotis filosofija kaip priemone, nes jos pagrinde gali būti tam tikras krislas tiesos, bet ideologijos uždavinys ir tikslas ne toks ir ji pasirengusi naudotis bet kuo, kas naudinga: ji gali paimti kokią tieselę iš filosofijos ir aprengti ją bet kokiais melo ir iliuzijų rūbais, pagal poreikį. Tuo tarpu filosofija beveik tolygi tiesos siekiui, kuri yra pagrindas žmogaus veikimui pasaulyje.

Filosofijos tikslas yra tiesa, o ideologijos galia. Todėl skiriasi jų santykis tarp pasaulio ir sąmonės. Atitikimas vaizdinyje ir grynas žinojimas yra filosofija. Galia ir valdymas taip pat ir pasaulio, nors pirmiausiai žmogaus yra ideologija. Pasaulio tiesos būtis yra filosofijos absoliutas, begalinė sąmonė ir pasaulio sunaikinimas yra ideologijos slaptas siekinys. Žinojimas yra reikalingas taip pat ir valdymui, tad savo tikslui pasiekti ideologija gali panaudoti ir filosofiją arba jos formą. Forma apgaulinga bet paveiki, ideologijos mimikrija filosofijos pavidalu gali sukurti iliuziją, kad ideologija taip pat yra tik tiesos siekis be jokių pretenzijų ir pasaulio sunaikinimo ambicijų. Ideologija naudoja gudrybės taktiką, pasiskelbusi absoliučia tiesa, visą kitą pasaulį ji gali paskelbti netiesa ir pateisinti savo begalinio plėtimosi pretenziją ir savimi paversti visą likusį pasaulį. Ši ideologinė mimikrija tiesą bando paversti priederme, įsaku, prievole ir kuo tik nori, nors filosofijoje tiesa yra tik paprastas pasaulio ir sąmonės susitikimas vaizdinyje. Filosofija šio susitikimo nenaudoja nei galiai, nei kitų žmonių susaistymui arba dar svarbiau sukaustymui grandinėmis. Tiesa išlaisvina, o ne kausto, bent jau tol, kol ji suprantama filosofiškai. Pirmiausiai tiesa išlaisvina protą, jei ne kūną, parodydama pasaulį ir bet kokio žmogaus vietą jame, ne ideologinėse hierarchijose, kurios tolygios semantinėms haliucinacijoms. Tiesa yra laisvas susitikimas, jame nėra jokios prievartos. Tiesa parodoma, ji atveria akis ir riboja agresiją, kuri beveik visuomet kyla iš ideologijos, kuri žino tik save ir savo zombius.

Tiesa svarbi žmogui taip pat kaip žinojimas ir savęs pažinimas. Susitikimas su pasauliu ir pasaulio tiesa taip pat parodo ir žmogaus tiesą. Kitaip sakant, susitikdamas su pasauliu vaizdinyje žmogus susitinka ir pats su savimi. Tai yra unikalus būties ir žinojimo susijungimas, kai žmogus žino, kad jis yra ir žino, kas jis yra. Tada belieka siekti didesnio žinojimo ir didesnės tiesos, kuri gal būt žmogui leis tapti ne pasaulio tremtiniu, bet pasaulio dalimi, kuriame sąmoningumo vieta yra neįminta mįslė.

Skirtumas tarp filosofinės sąmonės ir ideologinės sąmonės, dabar matome, yra akivaizdus: abiem atvejais tai yra pasaulio ir sąmonės susitikimas, tačiau pirmuoju atveju pasaulis ir sąmonė atitinka

vaizdinyje arba mintyje ir šis atitikimas vadinamas tiesa. Dėl šios priežasties tiesą galime laikyti filosofijos esme. Antruoju atveju šis susitikimas yra įveika, o įveika yra tolygi sunaikinimui. Todėl galima sakyti, kad ideologijos esmė yra naikinimas. Filosofijoje susitinka dvi būties atmainos pasaulis ir pasaulio tremtinys, pasaulio periferija ir pasaulio būties branduolys ir esmė. Filosofija yra klausimas pasauliui, apie jį patį ir save ir ieškojimas, trunkantis visą gyvenimą. O kaip yra su ideologija? Sakėme, kad ideologijos siekinys yra galia ir valdymas. Žmonių civilizacijoje galia yra socialinės ir techninės prigimties. Primityvi ir pirmą kartą galia visada buvo socialinė. Primityvi galios realizacija yra jėga. Kadangi žmonės ne tik zombiai kūnai, bet turi sąmonę bei protą, ši jėga beveik visada sublimuojama, kuriant ideologiją, pateisinančią jėgos naudojimą. Socialinė galios prigimtis reiškia tai, kad galia susijusi su žmonių organizacija, kuri beveik visada pasislėpusi po ideologijos drabužiais ir vaizduoja, kad manipuliuoja ne kumščiais, bet idėjomis. Ideologija siekia sujungti žmones dėl galios, todėl jai būdinga disciplina ir karinės struktūros. Jos paverčia žmogų zombiu neturinčiu savo proto, ir matančiu, ir mąstančiu tik iš vieno perspektyvos taško, organizacijos, kuriai jis priklauso, galios plėtimo taško. Aišku, filosofija taip pat gali jungti, bet ji jungia dėl tiesos, ir tokia sąjunga visada pagrįsta laisve ir laisvais mainais. Tokie žmonės yra visiškai laisvi ir jų nevaržo jokie augimo, plėtimosi ar savisaugos instinktai.

Kas yra tiesa sąmonei ir kas yra galia sąmonei, yra pagrindinis klausimas, kuriuo remiantis galima pabandyti suprasti žmogų, visuomenę ir istoriją. Tai yra du pagrindiniai egzistenciniai žmogaus tipai, tiesos tipas ir galios tipas, kurių santykiai visada neišvengiamai buvo problemiški nes tiesos žmogus visuomet siekia laisvės, o galios žmogus niekada nepripažino savarankiškos tikrovės už savo galios ir valdymo lauko ir siekė sunaikinti laisvę.

Tiesos sąmonė yra žinojimo siekimas. Sakėme, kad žmogus, žmogaus sąmonė, yra pasaulio tremtinys, atskirtas nuo jo esmės ir branduolio ir vienas iš filosofijos uždavinių yra pašalinti šią atskirtį siekiant tiesos arba žinojimo. Sąmonė tiesos gali ieškoti arba daikte, arba mintyje, išaugančioje iš daikto. Daikte, kuris yra tiesos ir iliuzijos mišinys, tiesos įžvalga yra blyksnis, leidžiantis pamatyti pasaulį tokį, koks jis yra iš tikrųjų. Toks pats blyksnis ištinka sąmonę mintyje. Pirmoji tiesos būseną yra primityvi, nes ji „nekomunikatyvi“ ir pasilieka būsenos lygyje. Tokia būseną yra pagrindas, kuriame žmogus pasilikti neturi ar gal net negali. Bet ji svarbi sąmonei, nes ji duoda jai pasaulį „vaizdinyje“, kuris kuriamas žmogaus, pamėgdžiojimo principu. Patys daiktai yra svarbu, nes jeigu jų nebūtų, nebūtų ir mąstymo ir aukštesnio lygio „blyksnių“, kurie yra tiesa. Bet tas mąstymas turi išaugti iš patyrimo, kad tai būtų pasaulio tiesa. Taigi yra du tiesos būdai ir dvi vietos, kuriose pasaulis susitinka su sąmone tam, kad sąmonė atitiktų pasaulį. Toks atitikimas galimas

vaizdinyje arba jis galimas mintyje, kuri gali būti kristalizuota kalbos pavidalu. Mintis aišku yra teorijos metafora. Tad filosofijos ir filosofinės sąmonės situacija yra paprasta, pasaulis duotas kiekvienam žmogui natūraliai, bet tas pasaulis yra tiesos ir iliuzijos mišinys. Galingesnė sąmonė sugeba šį mišinį išskaidyti, ir parodyti, kas yra tikra, o kas ne. Judėjime link tiesos reikalingos pastangos, ir dedantis šias pastangas žmogus, jeigu jis tai daro vien dėl tiesos, tampa filosofu. Filosofija veda į aiškėjimą, kuris prasideda nuo paprastų dalykų, ir palaipsniui artėjama prie pagrindinio žmogaus klausimo.

Tokiai tiesos būsenai reikalinga laisvė, visų pirma nuo organizacijos, nes ji vadovaujasi ne tiesos kriterijais, bet savisaugos instinktais ir jeigu tiesa prieštarauja šiems instinktams ji organizacijos yra užgniaužiama. Kokias tiesas organizacijos ypač mėgsta persekioti? Pavyzdžiui, tokią: žmogus nėra vergas, žmogus iš prigimties yra laisvas, vergija yra tik socialinis konstruktas. Kadangi organizacijai reikia vergo, laisvės tiesa ir laisvės filosofija nemėgstama arba jai leidžiama egzistuoti tik pliurpalų lygyje, ne tikrovėje. Šiuo metu, ir galima sakyti beveik visada, buvo dvi galingos organizacijos su ryškiomis ideologinėmis tendencijomis. Tai visų pirma yra „valstybės“ organizacija. Dar galima pridurti kitą galingą organizaciją, kuri lėmė vakarų istoriją ir yra „bažnyčios“ organizacija. Šių organizacijų, kurios nėra „filosofinės“ ir vien tik dėl tiesos, pagrindinis bruožas yra laisvės panaikinimas, joms žmogus yra tik sunaikinimo objektas. Šios ideologijos ant pasaulio linkusios uždėti ideologines, ne filosofines, teorijas, kurios prilygsta semantinėms haliucinacijoms, kurios reikalingos augimui ir stiprėjimui, nes augant ir stiprėjant daugiau šansų išlikti. Tokios organizacijos yra organizacijos dėl galios ir jose nėra vietos tiesos žmogui, organizacijoje jis neišgyvena. Filosofai tampa ideologijos prižiūrėtojais, formuojančiais organizacijos semantines haliucinacijas.

2009-05-03, Kaišiadorys

Organizacija ir rezervato matrica

Šiame įrašė pabandysime pratęsti pasaulio sistemos analizę, kurios žinojimas yra svarbus norint atsakyti į klausimus kas stovi už psichotroninio ginklo naudojimo prieš nekaltus žmones. Žinodami, koks yra tikras pasaulis, galėsime nustatyti ir kas gali būti tikri nusikaltėliai ir kokia jų vieta visoje globalinėje sistemoje.

Kas yra organizacija?

Visais laikais organizacija vienaip ar kitaip lėmė žmonių likimus, arba kaip organizacijos tarnų, arba kaip organizacijos aukų, todėl verta pamąstyti apie jos prigimtį ir esmę, kad suprastume iš kokio šaltinio ji semia savo galią. Pati organizacija yra linkusi mistifikuoti savo esmę ir slepia ją nuo žmonių, nes tikras žinojimas dažnai kertasi su organizacijos poreikiais ir yra slopinamas. Bet filosofo priedermė yra tiesa, ir jo nedomina jokie galios žaidimai ir galios interesai ir vienintelis dalykas, kurio siekia filosofas, ne organizacijos ideologas, yra tikrasis žinojimas. Organizacija dažnai elgiasi su laisvais žmonėmis kaip plėšrus žvėris, tad žinodami, kokie instinktai šį plėšrų žvėrį valdo, galbūt surasime būdų, kaip nuo jo apsisaugoti ir kaip jį sutramdyti.

Suprasti kokiam pasaulio lygmeny organizacija yra įsitaisiusi gali padėti paprastas minios ir organizacijos sugretinimas. Minia nėra organizacija, o organizacija nėra minia. Minioje nėra jokios patvarios ir stabilios struktūros ir ji yra tik chaotiška žmonių veikiančių savarankiškai sanaupa. Minia neveikia kartu, joje nėra nieko bendro, nėra to, kas jungtų ją į visumą. Tuo tarpu visi šie dalykai yra organizacijos pagrindas. Minioje yra pavienis žmogus ir nėra aukštesnės struktūros arba organizacijos, o organizacijoje pavienio žmogaus nėra, bet yra aukštesnė struktūra. Atitinkamai minioje veikia pavienis žmogus, o organizacijoje veikia visa organizacija. Tad mes matome, kad tiek minioje, tiek organizacijoje substancija yra ta pati, žmogus, bet minia neturi aukštesnės formos arba struktūros, o organizacija ją turi. Ši organizacijos forma apibūdinama santykio kategorija. Akivaizdžiai matome, kad organizacija nėra substancija, bet greičiau santykių visuma, kuri substancijai gali būti predikuojama.

Tai nereiškia, kad organizacija yra visiškai nesubstanciali ir yra tokia efemeriška kaip haliucinacija. Tačiau esmė ta, kad jos esmę sudaro ne substancija, ne žmogus, bet aukštesnė forma, kurią įžvelgti galima tik žmogaus protu ir išreikšti nesubstancine, bet santykių kalba. Jusliniame pasaulyje organizacija reiškiasi tik kaip daugiau ar mažiau koordinuotas veikimas, sujungiantis jėgą ir padidinantis efektyvumą. Šia prasme organizacija yra substancija, bet tai kas valdo organizacijos žvėries instinktus yra visiškai nesubstancialu. Pratęsiant sugretinimą su minia, galima sakyti, kad minia beveik visa yra ištirpusi substancijoje ir joje nėra jokio aukštesnio, tik proto

konstruojamo ir suvokiamo lygmens. O organizacija yra ištirpusi savo santykiuose, kuriems palenkiamas žemesnis substancinis lygmuo.

Žemesnių rūšių organizavimąsi lemia socialiniai instinktai, kas rodo, kad primityviai organizacijai nereikia aukštesnio protinio lygmens, tačiau žmonių organizacijos esmė yra įsitaisiusi būtent prote ir žvėries instinktus formuoja būtent jis. Sąvoką protas šiame kontekste suprantame labai plačiai, tai yra visas tas racionalus-instinktyvus pagrindas, kuris lemia žmogaus elgesį, nuo kokio nors įgeidžio iki racionalaus argumento, nes žmogaus sąmonėje viskas yra persipynę, emocijos, jausmai, būsenos, afektai ir racionalus protas, kuris kartais naudojamas tik tarno vaidmenyje, o kartais išeina į pirmą planą. Šis psichologinių duochių mišinys ir yra tai, ką aš šiame rašinyje vadinu protu.

Organizacijos esmė geriausiai matoma organizacijose, kurios kuriamos dėl galios, pavyzdžiui, „valstybės“ organizacija. Tokiu atveju protas ant substancijos, ant minios uždeda tokia formą, kuri atitinka instinktyvų-racionalų galios siekimo afektą. Tokioje organizacijoje, o tokios yra beveik visos pagrindinės organizacijos, organizuojantys santykiai yra galios santykiai, kurie formuojami iš įvairaus dydžio galios mašinų. Tokią formą apibūdina tokie žodžiai kaip „hierarchija“, „piramidė“, „monarchinė struktūra“ ir bendriausias žodis, kurį jau naudojome yra „organizacija“. Visi šie žodžiai apibūdina formą arba struktūrą, kuri uždedama ant „minios“ substancijos, dėl galios.

Įprasta žodį „minia“ vartoti menkinama prasme, ir šį žodį gretinant su žodžiu organizacija gali atrodyti, kad organizacija yra privalumas. Bet šie žodžiai gretinami buvo tik paaiškinimo tikslu. Ir minia iš tikro yra ne koks nors esminis gyvenimo būdas, bet tik vienas iš gyvenimo ir žmogaus pasaulio fragmentų, atsirandančių specifinėse situacijose, pavyzdžiui, miesto gatvės arba aikštės situacijoje. Tai nėra esminis būties būdas, nors pavyzdžiui, miesto gyvenimo situacijoje „minios“ elementas yra labai ryškus. Tačiau iš prigimties žmonės yra linkę bendrauti, ir kai minios elementai ir atomai yra praturtinti bendravimu ir ryšiais, mes turime ne minią, bet bendruomenę, kurioje substanciniai elementai, nepajungiami jokioms aukštesnėms struktūroms ir netarnauja niekam, jie lieka laisvi ir savarankiški. Tuo tarpu organizacijos socialinė struktūra, ypač organizacijos kaip galios mašinos, turi esminių skirtumų. Todėl kalbant apie esminius būties būdus, galima gretinti organizaciją ir bendruomenę, pašalinant visus leksinių konotacijų lygio vertinimus. Tačiau kokia reali bendruomenės vieta pasaulio sistemoje, pamatysite tolesniame skyrelyje.

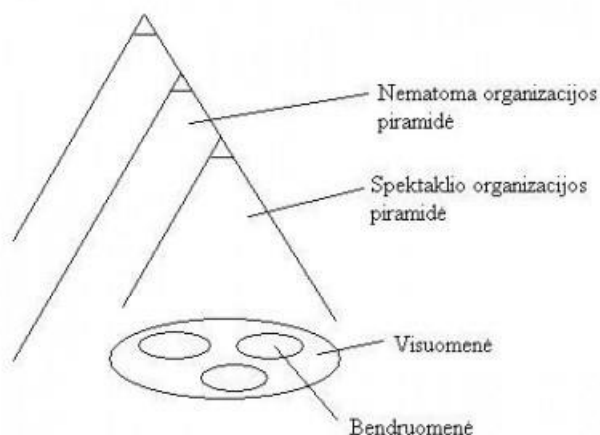
Organizacija ir semantinės haliucinacijos

Gyvename tokiame pasaulyje, kuriame tikra hierarchinė organizacijų struktūra, žiūrint iš rezervato lygio yra paslėpta nuo žmogaus akių;

bet tokia yra filosofijos galia – ji gali pamatyti pasaulyje net tai, ką atkakliai bandoma paslėpti nuo iliuzijomis apakintų žmonių akių. Pamatyti galima paprastą dalyką, kad organizacijos piramidė yra ne vienanarė, kaip bandoma įtikinti, tai yra, ne tokia kokią ją bando pavaizduoti žiniasklaida, rodydama tik spektaklio ir šou lygio organizaciją, bet dvinarė, sudaryta iš matomos spektaklio dalies ir nematomos tikrosios dalies. Tai yra šiuolaikinės organizacijos kertinis akmuo – viena vertus, rezervatui vaidinamas spektaklis, bet kita vertus, įtvirtinama reali valdžia bendruomenėms, visuomenei ir smulkesnėms organizacijoms.

Kodėl tai svarbu? Dėl paprastos priežasties: spektaklio valstybės gyvenimo taisyklės yra tik spektaklio taisyklės, jos netikros ir naudojamos tik žmonių mulkinimui, o tikra tvarka, kuri nematoma, bet įtvirtinama rezervatuose, dažnai prasilenkia su normaliu žmogiškumu.

Kad būtų aiškiau apie ką kalbama, galiu pateikti tokį piešinėlį, vaizduojantį „sistemą“ kurioje gyvename. Žemiausias lygmuo yra bendruomenė, kurią galima apibrėžti kaip vienoje vietoje gyvenančių, vienas kitą pažįstančių ir tarpusavyje bendraujančių žmonių grupę. Tai yra žemiausias rezervato lygis, esantis organizacijos naguose ir visiškai jos užvaldytas, šis lygis neturi jokios galios daryti sprendimus ir įtakoti organizaciją; dar daugiau šis lygis patalpinamas į tokį semantinių žiniasklaidos haliucinacijų mirazą, kad nesuvokia kas iš tikro vyksta pasaulyje. Rezervato perspektyvą į pasaulį formuoja televizinė ir kita žiniasklaida, valdoma organizacijos ir maksimaliai bendruomenę izoliuoja nuo tikrų pasaulyje vykstančių procesų.

Bendruomenių visuma valdoma organizacijos yra visuomenė, kuri yra tik abstraktus terminas, apibūdinantis visus žmones valdomus organizacijos. Tai aukštesnis už bendruomenę lygmuo, kuriam galėtų atstovauti „visuomeninės organizacijos“, jeigu jos nebūtų tik spektaklio organizacijos dalis. Visuomenės valdymo būdas taip pat yra semantinės haliucinacijos, kurios neleidžia žmogui pamatyti,

kokiame pasaulyje jis gyvena ir kas vyksta už matomo ir propaguojamo spektaklio ribų.

Dabar galime pakalbėti apie pačią organizaciją. Jau sakėme, kad organizacija yra ant žmogiškos substancijos uždėta forma. Ši forma, pasak Nietzsche's uždėdama dėl galios išplėtimo, kuris reikalingas organizacijos viršūnėlės perspektyvos įtvirtinimui. Organizacija iš esmės yra galios mašina, kurios jėga pirmiausiai nukreipiama prieš laisvus žmones, vadinamąją bendruomenę ir visuomenę, kuri iš organizacijos vertinimo perspektyvos paverčiama tik eksploatuojamu rezervatu, mūsų pasaulyje pirmiausiai dėl ekonominės naudos. O taip pat tam, kad būtų pavergimo ir valdymo objektas organizacijai – juk organizacija turi kažką valdyti. Taip pat aukštesnės nematomos piramidės galima užduotis – pažaboti ir už pavadėlio laikyti visus laisvus žmones, kurie turi tapti tik už virvučių tampomomis marionetėmis.

Esminis klausimas yra kam reikalinga dvinarė sistema rezervatų visuomenės valdymui? Atsakymas yra paprastas: dvinarė sistema atsiranda tada, kai vertinama iš pačios žemiausios bendruomenės rezervato perspektyvos, kuriai rodomas tik spektaklis, o kas tikra – lieka „už kadro“. Šiame lygyje žmogus nežino net kas iš tikro valdo, ar tikrai tai yra spektaklio organizacijos aktoriai, pavaldūs aukštesnei tikrai, bet rezervate nematomi, piramidei. Ką mes pavyzdžiui, žinome apie Europos ir JAV organizacijų piramidžių tikrą valdžią ir įtaką „Lietuvos“ organizacijai. Rezervato žiniasklaidos matricos apie tai nepasako nei žodžio. Bendruomenei tai yra nematoma piramidė, nors tai nereiškia, kad visa tai nematoma aukštesniam lygiui, kuris neprieinamas bendruomenei.

Semantinės haliucinacijos ir spektaklis apakina žmones. Kol nesusiduria su „tikrove“, su tikru organizacijos plėšriu žvėrimi, jis gyvena naivių iliuzijų pasaulyje. Galime pavardinti tas iliuzijas: teisė, demokratija, žmogaus teisės, humanizmas ir t.t. Kaip organizacija „Lietuvoje“ susitvarkė su „demokratiniais“ rinkimais, turėjome progą neseniai stebėti. Ir situacija tokia, kad iš rezervato lygio organizacijai priešpastatyti neįmanoma beveik nieko. Galima tik apšviesti savo protą žinojimu, atsisakyti būti organizacijos vergu ir pradėti keisti kažką, pradėdant nuo savęs mažais žingsneliais. Tiesa išlaisvina protą, o laisvas protas atveria tokios laisvės didybės kelio galimybę, kurios nepaslėps ir nesunaikins jokios organizacijos ideologinės ir semantinės haliucinacijos.

2009-05-25, Kaišiadorys

Formavimo laisvė

Realus žmogaus gyvenimas yra laisvės ir nelaisvės mišinys; nėra taip, kad jame vyrautų tik laisvė arba būtų tik nelaisvė. Mąstant apie gyvenimą realistiškai, akivaizdu, kad jis nėra vien tik nelaisvė arba vien tik laisvė. Šią laisvės ir nelaisvės dialektiką galima išreikšti lyginant ją su materijos ir formos santykiu. Materija žmogaus gyvenime susijusi su nelaisve, o forma su laisve. Ši riba tarp materijos ir formos nėra statiška ir ji slankioja tai į vieną, tai į kitą pusę laisvės naudai arba nelaisvės naudai.

Materiją ir formą apibrėžti nėra lengva, bet galima bandyti tą padaryti tariant, kad materija arba nelaisvė gyvenime yra tai, ko negalima pakeisti, o forma, arba laisvė yra tai, ką žmogus gali keisti ir įtakoti. Kad žmogaus laisvė yra realus dalykas rodo toks pastebėjimas, kad netiesa būtų tvirtinti, jog žmogus savo gyvenime nieko negali pakeisti, kad niekas nuo jo nepriklauso, kaip akivaizdi netiesa būtų sakyti, kad žmogus gali pakeisti viską. Iš tiesų situacija nėra tokia bloga, kaip kai kas galėtų manyti, nes prigimtinės laisvės žmogus turi pakankamai daug, ir libertarizmo pagrindinis tikslas yra būtent išlaisvinti šią žmogaus gyvenimo pusę, laisvės potenciją, neneigiant, kad egzistuoja ir kita pusė. Juk jau buvo sakyta, kad libertarizmas siekia ne to, ko nėra ar kas neįmanoma, bet to kas realu ir tikra.

Laisvė, kaip ir nelaisvė, yra žmogaus gyvenimo dalis. Gyvenimo turinį sudaro žmogaus prasmingas judėjimas ant planetos paviršiaus, kurio pagrindas yra laisvi žmogaus sprendimai. Žmogaus laisvė susikoncentruoja tokių sprendimų pradžiose; sprendimas, galima sakyti, yra laisvės pliūpsnis. Sprendimų vedamas žmogus "juda" arba veikia pasaulyje. Tokia veikla yra ne kas kita kaip gyvenimo formavimas, kuriam būdinga žmogaus laisvė. Tad mes matome, kad iš prigimties žmogus visų pirma laisvas formuoti savo gyvenimą. Veikdamas žmogus suteikia savo gyvenimui formą, ir tą jis gali daryti kaip laisvas subjektas. Tai aišku nereiškia, kad kiti negali bandyti formuoti tavo gyvenimą, bet tai pretenzijos ateinančios iš kito, į kurias, vienu ar kitų būdu, jis gali atsakyti pats. Pagal libertarizmą galima teigti, kad žmonės tokias pretenzijas, kylančias iš išorės yra linkę atmesti, nors dažnai priversti nusilenkti didesnei galiai. Tad matome, kad gyvenimo formą pirmiausiai sudaro prasmingas judėjimas arba veikimas, ir kad veiksmų pagrindas ateina iš žmogaus vidaus, iš laisvo subjekto. Tad mes matome tokią seką, apibūdinančią tai, kas yra žmogaus gyvenimas laisvės požiūriu: judėjimas, veikimas ir forma.

Toks žvilgsnis parodo žmogaus gyvenimą išoriniame erdvėlaikyje, kuriame jis juda, kol kas šio judėjimo neįprasminant. Tas judėjimas

visai įprastas ir konkretus, net būtų galima nubrėžti kiekvieno žmogaus realaus judėjimo ant planetos paviršiaus schemą. Šis judėjimas vyksta visą gyvenimą, ir net galima sakyti, kad jis yra gyvenimas. Judėjimas yra tam tikras veiksmas, kitaip sakant tai judėjimas su prasme, pavyzdžiui, ėjimas į paskaitą. Toks judėjimas su prasme sukuria tam tikrą situaciją. Tad yra du sluoksniai empirinis judėjimas išoriniame erdvėlaikyje, kuris įprasminamas virsta tam tikru veiksmu, o veiksmai formuoja situaciją. Visi žmonės veikia ir dėl šio veikimo erdvėlaikyje vis iš naujo susidaro skirtingos situacijos. Todėl galima sakyti, kad žmogaus gyvenimas yra žmonių veikimo ant planetos paviršiaus sukurtų situacijų kaita. Žmogaus gyvenimą lyginame su žaidimu šachmatais. Šis žaidimas panašus į žmogaus gyvenimą tuo, kad jis taip pat pagrįstas figūrų judėjimu ant lentos. Figūros šiuo atveju yra žmonės, kurie veikia ir kuria situacijas. Kita vertus yra ne tik judėjimas, bet ir žaidimas, sudarytas iš veiksmų ir situacijų, suteikiantis figūrų judėjimui prasmę. Taip pat yra ir žmogaus gyvenime.

Gyvenimo forma yra žmogaus veikimas. Dabar galime klausti, kas yra materija. Tai nėra "materija" tradiciniame šio žodžio reikšme, ar nebūtinai mes ją turime suprasti tradiciškai. Materiją mes apibrėžėme kaip tai, ko žmogus gyvenime negali pakeisti ir tai gali būti daug kas. Pavyzdžiui, materijai priklauso visa žmogaus gyvenimo praeitis. Taip pat, tai yra pats žmogus kaip fizinė ir psichinė būtybė su savo charakteriu ir gabumais. Šios ribos aišku yra pakankamai paslankios ir kartais pasiduoda minimaliam formavimui. Bet svarbiausia, pagal libertarizmo filosofiją, materija yra visi kiti žmonės. Aišku, kaip ir bet kokia kita materija, žmonės, pasiduoda minimaliam formavimui, tai yra mano laisvei, bet tokiam formavimui libertarinė atsvara yra pagrindinis libertarizmo teiginys, kad kiekvienas žmogus yra savo (bet tik savo) gyvenimo šeimininkas. Kištis į kito žmogaus gyvenimą niekas neturi teisės (suprantant šį teiginį ne kaip absoliutą, bet kaip rekomendacinio pobūdžio vertybinę nuostatą). Žmonės veikdami kartu gali tartis, bet pagal libertarizmą, tą jie daro kaip lygiaverčiai partneriai. Nes libertarizmas nereiškia, kad žmonės negali veikti kartu.

Judėjimas susijęs su sąmonės kūno valdymu, o prasmė su sąmonės protu ir kalba. Taip žmogaus gyvenimas padalinamas į dvi skirtingas dalis: realią dalį ir virtualią dalį. Galima sakyti, kad sąmonė daugiau juda šioje virtualioje dalyje, kuri gali atsiskirti nuo realios ir taip atsiranda judėjimo laisvės iliuzija. Realioji laisvė yra realus judėjimas ant planetos paviršiaus ir realių situacijų formavimas. Taigi galima padaryti tokią išvadą, kad žmogaus laisvė susijusi ne tiek su materija, bet su materijos forma, kurią žmogus gali laisvai formuoti.

Materija, sakėme, yra tai ko žmogus pakeisti negali. Materijos požiūriu žmogus nėra laisvas, žmogus nėra joks Protėjas ir savo, ar

kitų žmonių, pavidalų, vien panorėjęs, keisti negali, arba jis negali vien panorėjęs keisti daiktus tarsi koks magas. Taip pat jis nėra dievas ir negali kurti materijos iš nieko. Bet tai nereiškia, kad nėra jokios laisvės. Dabar mes kalbame apie žmogaus gyvenimą, o gyvenimo materija yra pats žmogus, subjektas ir kiti žmonės. Tačiau šis gyvenimas turi ne tik materiją, bet ir formą. Apie ją mes ir kalbėjome aiškindamiesi, iš ko sudarytas žmogaus gyvenimas. Tai judėjimas, veiksmai ir situacijos, kurias formuoja žmonių sąmonės veikimas ant planetos paviršiaus.

Kiek žmogus susiduria su materija, tiek jis nelaisvas, ar bent labai apribotas, tačiau kalbant apie formą, viskas priklauso nuo žmogaus, nes jis turi formavimo laisvę. Kalbėjome apie gyvenimo materijos formavimą, bet taip pat žmogus turi laisvę formuoti net tik gyvenimo, bet ir pasaulio materiją. Čia taip pat reiškiasi tam tikra žmogaus laisvė pasaulyje.

Be žmogaus gyvenimo dar yra pasaulis, kuriame jis gyvena. Pirmiausiai tai yra planetos paviršius, ant kurio juda žmonės. Platesnis požiūris mums nėra aktualus. Reali pasaulio materija neatitinka materijos kaip nelaisvės išraiškos, nes mokslas leidžia iki tam tikro laipsnio materiją formuoti, todėl materija pasiduodanti formavimui priklauso formos arba laisvės sričiai. Ši riba realiaje pasaulyje taip pat nėra statiška - ji gana paslanki ir mokslui žengiant į priekį, ji vis lviau pasislenka laisvės naudai. Kitas klausimas kiek tai gerai, ir ar nėra tame pavojų, nes laisvė dovanoja ne tik gėrį, ji taip pat gali būti ir blogio šaltinis. Nesusaistyta libertarinės etikos laisvė nėra vien tik gėris, nes ji gali tapti ir nelaisvės ar pavojaus kitiems žmonėms šaltiniu, ką mes matome psichotroninio valdymo pavergimui naudojime.

Laisvei paaiškinti naudojome palyginimą su šachmatų partija, ir sakėme, kad esinio (p) žaidimas prieš oponentą ar varžovą (a) įrodo laisvės realumą. Iš pirmo žvilgsnio toks tvirtinimas gali atrodyti neteisingas, tad pažvelkime giliau į tai, kaip yra iš tikrųjų. Ar aš žaisdamas šachmatų partiją su varžovu iš tikro esu laisvas? Ką šiuo atveju reiškia laisvė?

Gali atrodyti, kad šis teiginys prieštarauja pateiktam apibrėžimui. Juk aš esu priklausomas nuo daug ko, pavyzdžiui, nuo lentos, nuo mano turimų figūrų skaičiaus ir jų išsidėstymo, nuo žaidimo taisyklių, nuo oponento figūrų išsidėstymo, nuo jo ėjimų ir taip toliau. Tad ar galiu sakyti, kad esu laisvas, kai yra tiek daug varžančių ir ribojančių dalykų? Pagal apibrėžimą išeitų, kad mano veiksmai priklauso nuo (a) ir todėl aš esu nelaisvas, paklūstu situaciniam ir aplinkybiniam determinizmui. Tačiau viskas ne taip paprasta. Priklausymas nuo situacijos nesunaikina žaidimo laisvės, laisvė, tik kitame lygmenyje, vis tiek išlieka. Yra laisvės ribos, nes tai nėra absoliuti laisvė, tačiau

kita vertus, nėra ir absoliutaus determinizmo. Laisvės ir aplinkos santykis yra toks kaip tarp medžiagos ir formos. Medžiaga “būtina”, ji priklauso nelaisvės arba determinizmo sferai, tačiau medžiagai galima suteikti laisvą formą. Galima sakyti, kad laisvė yra ne kas kita kaip medžiagos forma. Aš žaisdamas šachmatų partiją esu priklausomas nuo išsidėstymo, konfiguracijos, oponento ėjimų, bet šią medžiagą aš galiu laisvai formuoti. Laisvė yra ne kas kita, kaip formavimo laisvė.

Taigi medžiaginiame lygyje esinys (p) tikrai nėra laisvas nuo aplinkos (a). Bet yra kitas lygmuo, į kurį žmogus pakilęs gali tapti nuo jos laisvu. Tai yra kūrybinė, arba formavimo, laisvė. Kraštutinumai yra iliuzija. Nėra nei absoliučios laisvės, nei absoliučios nelaisvės. Pasaulyje susiduria medžiaga ir forma. Kiek mes esame medžiaginiame lygmenyje, tiek mes nelaisvi, tačiau formuodamas medžiagą žmogus tampa laisvu, nes to neįtakoja joks aukštesnis už medžiagą faktorius. Laisvė išlieka ir šis determinizmo argumentas neatsižvelgia į aukštesnį formuojantį situacijas ir aplinkybes lygmenį.

Matome, kad laisvė yra sąmonės judėjimas, suteikiantis gyvenimui ir pasauliui tam tikrą formą. Sąmonė nėra visagalė, todėl jos laisvę apriboja gyvenimo ir pasaulio materija, bet tai nereiškia, kad viskas yra materija, nepasiduodanti jokiam poveikiui. Laisvė reali, ir visų pirma laisvė savo gyvenimui suteikti norimą formą. Libertarizmo filosofija kaip tik labiausiai orientuota į žmogaus gyvenimą ir pagrindinė libertarizmo filosofijos tezė yra ta, kad kiekvienas žmogus yra savo gyvenimo šeimininkas, tai yra, jis gali formuoti savo gyvenimą, tai neišvengiama, ir jis turi teisę tą daryti pats, be pašalinio kišimosi. Tai nereiškia, kad aplinka neturi jokios įtakos žmogaus gyvenimui, nes nemaža gyvenimo dalis yra materija, kurios pakeisti neįmanoma, tačiau taisyklė yra tokia, kad bet kokią materiją galima formuoti ir būtent šis formavimas yra žmogaus laisvės sritis.

Veikdamas žmogus su materija, tuo ko negalima pakeisti. Sąmonė priima sprendimą, kaip į tokią materiją reaguoti ir šis sprendimas yra veikimo pagrindas. Veiksmų visuma kuria žmogaus gyvenimo formą. Materija šitaip susijungia su forma ir gaunama tai, kas vadinama žmogaus gyvenimu. Gyvenimas yra suformuota materija. Koks jis yra konkrečiai priklauso visų pirma nuo žmogaus, nuo to, ko jis gyvenime siekia. Žmogus nebūtinai savo gyvenime pasiekia visus išskeltus tikslus ir uždavinius, tačiau ir tai galima laikyti gyvenimo forma, nes nesėkmė taip pat sudaryta iš tam tikrų žmogaus sprendimų ir veiksmų. Mes matome, kad tarp sąmonės ir formos yra du pagrindiniai elementai sprendimai ir veiksmai. Libertarizmo uždavinys yra užtikrinti, kad į šiuos gyvenimą formuojančius veiksmus būtų kuo mažiau išorinio kišimosi, nesvarbu kaip šis kišimasis vadintųsi.

2009-06-17, Kaišiadorys

Laisvė ir masė

Laisvės kelias

Laisvė neatsiejama nuo individuacijos ir individo, o jų priešybė yra ištirpimas masėje ir masės žmogus. Kokios yra šios prieštaros ir dviejų kelių galimybės ištakos, kodėl išsiskiria individas ir masės žmogus? Mano manymu, savarankiškumas arba nesavarankiškumas priklauso nuo prigimties stiprumo arba silpnumo: kuo stipresnis žmogus, tuo didesnė individuacijos tikimybė, ir atitinkamai, kuo žmogus silpnesnis, tuo labiau tikėtina, kad jo kelias bus ištirpimas masėje, kuriai pasipriešinti jis savyje neturi jėgų. Kiekvienas žmogus gimsta masėje, ir kad iš jos išsiskirtų, tam reikalingos pastangos, kurių matas yra vidinis žmogaus tvirtumas, tai, kas vadinama "stuburu". Gyvenimas žmogų laužo ir kad tam galėtų atsilaikyti, jis turi parodyti savyje pakankamai tvirtumo. Šį tvirtumą įprasta vadinti valia ir charakteriu.

Tačiau vien valia ir charakteris negarantuoja išsiskyrimo galimybės. Vien tvirtumo nepakanka, nes jis tik padeda atsilaikyti prieš aplinkos agresiją, bet neparodo kelio ir tiesos. Tvirtumas yra tik tvirtovės sienos, kurios apjuosia žmogaus branduolį ir gina jį nuo išorės agresijos, bet individuacijos turinį formuoja tik sąmonė ir mąstymas, atveriantis žmogui tiesą, kurią, būdamas atskirtas nuo masės, jis turi surasti pats. Masės žmogui "tiesą" duoda masė, jis priima ją nekritiškai, tokią, kokia ji yra duota, ir ja akiai seka visą savo gyvenimą. Tuo tarpu, būti individu pirmiausiai reiškia pačiam atsiverti pasauliui ir pačiam mastyti, kad būtų atverta tiesa, kaip gyvenimo pagrindas.

Bendrai tariant, žmogaus tvirtumą lemia jo valia ir protas. Valia kitais žodžiais yra drąsa, kurios reikia norint atsilaikyti prieš masės agresiją. Masė yra agresyvi laisvės atžvilgiu, ji saugo save ir savo iliuziją ir naikina viską, kas išsiskiria iš masės. Todėl individuacijai yra būtina drąsa, gebėjimas atsispirti aplinkai ir nepasidavimas lengvumui būti masėje ir mase. Tvirtumas ir drąsa, kaip stipraus žmogaus požymiai, yra individuacijos pagrindas. Individuacijai esant sėkmingai, jeigu aplinkybės palankios ir žmogaus nesulaužo masė ir minia, atsiranda individas, turintis savarankišką tapatybę, kuris savo ruožtu yra žmogaus laisvės pagrindas. Toliau yra protas, kuris reikalingas tam, kad žmogus galėtų pats susikurti sau pagrindą po kojomis, nes atsisako pagrindo, kurį siūlo masė. Kuo didesnis protas, tuo didesnė individuacijos ir laisvės tikimybė.

Toliau pakalbėkime, ką individuacijai duoda protas. Kokį pagrindinį individuacijos bruožą jis išskiria ir kuo jis remiasi? Individuacija remiasi natūraliu išsiskyrimu iš masės ir skirtumu. Šis skirtumas yra

suvokimas, kad esu AŠ ir yra NE-AŠ. Šis skirtumas tarp AŠ ir NE-AŠ, MANO ir NE-MANO yra lemiamas individuacijai. Tai yra pagrindas savo viduje formuoti ir konsoliduoti atskirą tapatybę, kurios esmė yra skirtumas tarp minėtų dalykų. Galiausiai išsiskiriama iš masės, sau pasakant, kad masė tai NE-AŠ, ir kad masės poreikiai nesutampa su mano poreikiais, nes tapatybė, kurią man nori įdėti masė nėra mano tapatybė, nes ji neatitinka mano interesų. Aš noriu tenkinti savo poreikius, aš noriu turėti savo tikslus ir aš noriu gyventi savo gyvenimą. Tai yra savarankiška tapatybė, kurianti pagrindą laisvam nuo masės gyvenimui; o tos laisvės dažnai reikia dėl to, kad masė neturi proto ir išminties.

Tad mes matome, kokios yra sąlygos atsirasti laisvei ir kokios pakopos turi būti pereitos, kad laisvė taptų realybe. Tam pirmiausiai reikia stipraus žmogaus, turinčio tvirtą stuburą, leidžiantį atlaikyti aplinkos smūgius. Esant tokiai sąlygai, galima tikėtis sėkmingos individuacijos, kurią sąlygoja sąmonė ir mąstymas, arba kitaip - protas. Individuacija formuoja individą su savarankiška tapatybe, kuris geba remtis savimi ir yra visiškai išsivadavęs iš masės. Visa tai yra prielaidos, kurios yra laisvės pamatas. Bet čia yra dar kelios galimybės, nes toks savarankiškas ir tvirtas žmogus nebūtinai vadovaujasi laisvės idėja. Toks žmogus pats yra laisvas, nes jis pakankamai stiprus, kad ją išsikovotų, bet laisvės idėjos, kaip gyvenimo orientyro gali ir nebūti. Todėl galima išskirti tokius išsilaisvusių žmonių tipus: realiai ir faktiškai laisvas, bet neskiriantis savo gyvenimo laisvės metafizikai ir laisvės metafizikas, atiduodantis savo gyvenimą laisvės idėjai.

Jeigu prigimtis nėra labai stipri, individuacija ne itin viliojanti perspektyva, nes jai reikia pastangų, kartais netgi titaniškų pastangų. Todėl lengviau yra būti ištirpus masėje. Apskritai žmonės visą savo gyvenimą svyruoja tarp susiliejimo su mase ir išsiskyrimo ir daugelis yra įtraukiamas į masės pelkę, nes ištrūkti iš jos nepakanka jėgų. Tada atsiranda masės žmogus, kuris yra individo priešybė. Masės žmogus yra iš esmės silpnas žmogus, o kadangi stiprumas nėra taisyklė, bet veikiau išimtis, tai individuacija ir iš jos kylanti laisvė taip pat dažnai tėra išimtis, o ne taisyklė. Toks žmogus taip pat turi savo tapatybę, bet tai nuo masės priklausoma tapatybė, kuriai turinį duoda masė, bet ne pats žmogus. Galiausiai rezultatas toks, kad atsiranda priklausomo žmogaus tipas, kuris susilieja su aukštesne už jį stichija, kurią pavadinau mase, ir kuria, pavyzdžiui, gali būti nereflektuota ideologija, priimama pasyviai. Toks žmogus tiki tuo, kuo jam liepia tikėti ir jis neturi nieko savo.

Laisvė ir priklausomybė - tokios yra dvi galimybės, tokie yra du gyvenimo keliai. Pirmas kelias yra sunkus ir pavojingas kelias, daug pavojingesnis už priklausomybės kelią, nes laisvė iš karto atkreipia į save dėmesį ir yra masės agresijos pagrindinis taikinys.

Priklausomybė taip pat nėra lengvas kelias, nes priklausomas nuo masės žmogus masės požiūriu yra niekas, kitaip sakant, sunaikintas individas ir sunaikinta tapatybė, o tai taip pat gali būti sunkumas ir kančia, jeigu tai suvokiama. Bet vargu ar tai prilygsta pirmai galimybei, laisvei, kuriai būtinos tiek vidinės pastangos ir įtampa, įveikti masę savo viduje, tiek išorinės pastangos ir įtampa, kuri reikalinga įveikti masę išorėje.

Ir šioje prieštaroje einant laisvės keliu, svarbus yra toks momentas, kad žmogaus laisvė ar nelaisvė, net nematuojama išorine nepriklausomybe arba priklausymu. Laisvą žmogų taip pat galima pavergti, tačiau laisvo žmogaus tapatybės nesunaikins jokia išorinė vergovė. Tapatybė yra individuacijos sufomuotas karkasas, kurio stipriam žmogui sulaužyti neįmanoma, net naudojant prievartą.

Masės trauka

Masę galima pamėginti suprasti kaip žmogų formuojančią terpę. Tai yra psichofizinių simbolių ir reikšmių visuma, įdedama į žmogų ir tampanti jo fanatinio prieraišumo objektu. Prieraišumas veikia dviem būdais: pirma, žmogus nesugeba mastymu išsiskirti iš masės, nes masė yra jo mastymo forma, ir antra, žmogus šią formą pasiruošęs fanatiškai ginti, nes įsivaizduoja, kad masė - tai jis. Masė yra didelė psichofizinė paruoštų reikšmių terpė, į kurią ateina kiekvienas žmogus, savo apimtimi pranokstanti pavienį žmogų ir jo įsivaizduojama kaip neaprėpiama visuma arba visuotinybė. Masė yra autoritetas ir jėga: psichofizinė terpė pirmiausiai remiasi autoritetu, kuris yra psichinis aspektas arba fanatiška reikšmė ir simbolizmas, ir šis semantinis simbolinis aspektas valdo fizinį aspektą, įreikšmintą ir įsimbolintą kūną.

Individuacijos metu susiduria dvi jėgos. Pirma, į terpę traukianti jėga, verčianti tapatintis su mase. Tai yra lengvas kelias, susitapatinimo ir susiliejimo kelias. Masė suteikia žmogui formą ir jam nereikia jokių ieškojimo pastangų, nors ši forma ir nėra žinojimo ir tiesos forma. Kitas kelias yra individo traukos jėga, nes kiekvienas žmogus savo viduje instinktyviai priešinasi sunaikinimui ir masės įsigalėjimui. Individuacijos procese, jeigu jis persepektyvus, vyksta vidinė ir išorinė kova. Vidinė kova yra sunki bet dažniausiai pakankamai rezultatyvi, nes žmogus turi didelę individuacijos potencialą ir visos problemos kyla išorinėje kovoje, sandūroje su agresyvia mase, akylai saugančia savo terpę kiekviename žmoguje. Pralaimėjus išorinę kovą su mase, esant grėsmei išlikimui žmogus susidvejina tampa, aktyviau ir viešuoju aspektu, masės žmogumi, o pasyviau ir privačiuoju individu.

Tad matome, kokios yra galimybės į individuaciją žiūrint šiuo aspektu. Kraštutiniai atvejai jau aptarti, tai yra gryniesi tipai individas ir masės žmogus, bet matome, kad atsiveria galimybė ir mišriems

tipams, kurie atsiranda laisvei ir masei žmoguje judant vienai į kitą. Turime masės pavergtą individą, su masės kauke ir laisvės kaukę dėvintį masės žmogų. Su pirmu atveju beveik nekyla jokių klausimų, nes tai daugelio laisvų individų likimas, kovoje su mase, jie yra priverčiami užsidėti masės kaukę, kad patenkintų masę, nes ją dažnai domina tik rutinizuotas, anonimškas ir neautentiškas spektaklis. Tikima, kad pasiekta pergalė į tokį spektaklį įtraukus ir laisvą žmogų. Bet paklauskime ar įmanoma laisvės kaukė, kaip ji įmanoma?

Akivaizdu, kad masės terpė ir laisvė yra nesuderinami dalykai ir jie vienas kitą naikina, kai susiduria jų tikros ir autentiškos formos. Masės žmogus, paveiktas laisvės idėjos, jeigu tai autentiškas procesas, turėtų masę savyje naikinti, jeigu jis pajėgus panešti laisvės naštą, kuri yra sunki. Tokį atvejį galima įsivaizduoti tik tokioje situacijoje, kai laisvės galimybė išplėšia žmogų iš masės nepasiruošusį laisvei ir jis nepajėgus užsikrauti sau tokią naštą ir nesugeba pašalinti masės terpės savyje. Laisvė kaip kaukė neįsivaizduojama, todėl šis žmogaus tipas yra išimtinis tipas.

Nors galima įsivaizduoti netikrą ir neautentišką laisvę, laisvę tik kaip žodį ir ideologiją, kuri su tikrove neturi nieko bendra. Tai nėra tikra laisvė, tai tik laisvės ideologija kaip pastanga užvaldyti nišą ideologijų sistemoje. Tokia "laisvė" taip pat yra masė ir ji neturi nieko bendra su individuacija ir individu, išsiskyrimu ir autentišku mastymo ir gyvenimo būdu. Tokia ideologija yra pralaimėjimo masei forma, susijusi ne tiek su tikrove, kiek su terpe, kaip visuotinės vietos, kur palaikomi simboliai ir reikšmės, kaip autoriteto ir jėgos šaltinis, kurio tikslas individo laisvos tapatybės sunaikinimas. Tad laisvė yra dvejopa, ji turi autentišką ir neautentišką formą ir prie jų veda du keliai pirmas kelias yra individuacija ir antras kelias yra susitapatinimas su ideologija. Rezultatas yra laisvės idėja, bet ši idėja žymi dvi skirtingas situacijas.

Kita vertus, laisvės terpė ir kitos terpės nėra tapatūs dalykai. Jeigu laisvė ir gali egzistuoti kaip masės terpė, tai jos paskirtis yra išskirtinė, nes šios terpės paskirtis ne kurti masės žmogų, bet palengvinti žmogaus individuaciją ir parodyti kelią prie laisvės ne kaip valios viešpatauti ideologijos ir idėjos, skirtos pavergimui, bet prie tikros autentiškos laisvės kaip absoliuto, kuris įtvirtinamas dėl atskiro žmogaus, kaip individo.

Dabar galime nesunkiai matyti, kur yra laisvės vieta ir kur yra masės terpės vieta - laisvė pirmiausiai susijusi su atskiro žmogaus individuacija, o kitos egzistencinės formos kila iš šios individuacijos; masės terpės vieta yra homogeniška grupė, su simbolių ir reikšmių antstatu, susilydžiusiu su fiziniu lygmeniu kaip identifikacijos, fanatiško prieraišumo ir gynimo objektas. Masės terpė kitais žodžiais

tariant yra ideologinis anstatas, ideologijos sąvoką suprantant labai plačiai; ir tos homogeniškos masės grupės tikrovėje gali egzistuoti kaip bendruomenės masė ir organizacijos masė.

Jau kalbėdami apie laisvę matėme, kad prie laisvės idėjos veda du keliai - individuacija bei savo individualumo įsisąmoninimas, ir susitapatinimas su masės terpe. Tai yra autentiška laisvė ir neautentiška laisvė, ir pastaroji gali būti pateisinta nebent kaip individuacijos katalizatorius. Jeigu laisvės idėja neveikia kaip katalizatorius individuacijai ir savęs suradimui, tokia "laisvė" taip pat yra tik masės terpė, kuriai būdinga viskas, kas būdinga bet kokiai masės ideologijai. Taip pat yra ir su bendruomene bei organizacija. Yra masės bendruomenė ir organizacija ir laisvės bendruomenė ir organizacija. Pirmuoju atveju grupė reikalinga masės apsaugai, o antruoju atveju grupė yra reikalinga laisvės apsaugai ir individuacijos katalizavimui. Laisvė neneigia tikrovės, o grupė yra tikrovės, kurios niekas nepakeis, dalis.

Individuacijos pagrindas yra žmogaus protas; tai toks gebėjimas, kuris kuria žmogui individualų pagrindą, kurį jis pats paima iš pasaulio. Masė žmogui pagrindą duoda jau paruoštą ir protas vaidina tik pagalbinį vaidmenį, masės individualaus įtvirtinimo vaidmenį. Todėl galima sakyti, kad individuacijai svarbesnis protas, o susitapatinimui su mase - fanatizmas. Tad išoriškai nesunku atskirti kur yra laisvės bendruomenė, kuri jungiasi dėl laisvės ir proto, ir masės bendruomenė, kurios skiriamasis bruožas yra fanatiškas terpės, kaip bendruomenės pagrindo, gynimas.

2009-06-27, Kaišiadorys